

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2546

Ὅσις Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας
Σάββατο 1 Ἀπριλίου 2023

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὑπόδειγμα εἰλικρινοῦς μετανοίας

Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, φέρουμε μέσα μας τὰ μικρόβια τῆς **ἀμαρτίας**. Γι' αὐτὸ ὁ οὐράνιος Πατέρας μᾶς ἔδωσε τὸ φάρμακο ποὺ λέγεται **μετάνοια** μετὰ τὸ μυστήριό ποὺ λέγεται **ἱερὰ ἐξομολόγησις**. Ἄς τὸν εὐχαριστήσουμε γιὰ τὴν ἀγάπη του, ποὺ ἀριστα ἀπεικονίζεται στὴν **παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ** (βλ. Λουκ. 15, 11-32).

Ἄν δὲν **ὑπῆρχε μετάνοια**, δὲν θὰ ἦταν γεμάτος ὁ παράδεισος· ὅλοι θὰ ἔμεναν ἔξω καὶ μέσα θὰ ἦταν μόνο οἱ ἄγγελοι καὶ μερικὰ ἀγγελούδια, μικρὰ παιδάκια ποὺ βαπτισμένα τὰ παίρνει ὁ Θεός. Ἄν ἔλειπε ἡ μετάνοια, **θὰ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸν παράδεισο** ὁ ἀπόστολος **Πέτρος**, ποὺ ἀρνήθηκε τὸ Χριστό, μετανόησε ὅμως καὶ **ἔκλαυσε πικρῶς** (Ματθ. 26, 75)· ἔξω ὁ ἀπόστολος **Παῦλος**, ποὺ προηγουμένως ἦταν ὑβριστής, βλάσφημος, διώκτης τῶν πιστῶν· ἔξω ὁ εὐαγγελιστὴς **Ματθαῖος**, ποὺ προηγουμένως ἦταν τελώνης· ἔξω ὁ **ληστής**, ποὺ μετανόησε τὴν τελευταία στιγμή πάνω στὸ σταυρό· ἔξω πλήθη ἀμέτρητα.

Ἄν δὲν ὑπῆρχε μετάνοια, ἔξω ἀπὸ τὸν παράδεισο θὰ ἦταν καὶ ἡ ἁγία ποὺ ἑορτάζει σήμερα, ἡ **ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία**. Ἀμάρτησε πολὺ, πάρα πολὺ, ἀλλὰ καὶ μετανόησε ὅσο δὲν φαντάζεστε. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας στὴν ἀνὰ τὸν κόσμον Ὁρθόδοξία ὥρισε, ἐνῶ ἄλλοι ἅγιοι ἑορτάζουν μιά φορά, αὐτὴ νὰ ἑορτάζη δύο φορές, τὴν 1ῃ Ἀπριλίου καὶ τὴν Πέμπτῃ Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν. Γιατί; Διότι ἡ ὁσία Μαρία εἶνε **ὑπόδειγμα εἰλικρινοῦς μετανοίας**. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύει ὁ βίος της, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ γίνη καὶ μία συγκλονιστικὴ ταινία.

Γεννήθηκε καὶ ἔζησε τὸν 6ο μ.Χ. αἰῶνα, στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ (527-565 μ.Χ.), στὴ διεφθαρμένη μεγαλούπολι τῆς Ἀλεξανδρείας, τὸ μεγάλο λιμάνι τῆς Μεσογείου. Σὲ ἡλικία μόλις **12 ἐτῶν** τῆς ἔλειψε ἡ ἐπιτήρησις τῶν γονέων, ξεγελάστηκε ἀπὸ τὴ σαρκικὴ ἡδονὴ καὶ **ἄρχισε νὰ ζῇ ἀσώτως**. Ἡ ὁμορφιά της γινόταν δόλωμα ποὺ εἴλκυε πλῆθος ἐραστᾶς.

Ἄν ρωτήσουμε τοὺς ἀνθρώπους, τί εἶνε ἡ **ὁμορφιά**, προτέρημα ἢ ἐλάττωμα; οἱ ἄντρες ἀκόμα καὶ γέροι θὰ ποῦν ὅτι εἶνε προτέρημα· ἂν ρωτήσουμε τοὺς ἀγγέλους καὶ τὸν οὐράνιο κόσμον, θὰ βάλουν ἓνα ἐρωτηματικό. Ἄν ἡ ὁμορφιά γίνη αἰτία ἢ γυναῖκα νὰ πάη στὴν κόλασι, δὲν θὰ ἔταν προτι-

μότερο νὰ ἔνε ἄσχημη; Ὅταν τὸ κάλλος δὲν συνοδεύεται μὲ πίστι, ἀγάπη καὶ φόβο Θεοῦ, γίνεται συμφορά.

Ἔτσι κι αὕτῃ ἡ καλλονὴ εὐκόλα ἔπεσε στὴν παγίδα τοῦ πονηροῦ. Παρέδιδε τὸ κορμί της στὸ ἄνομο κρίμα, καὶ ὄχι τόσο μὲ στόχο τὸ ἀτιμο χρῆμα ὅσο ἀπὸ μιὰ ἀκατάσχετη λύσσα ἀκάθαρτης ἐπιθυμίας. Πλῆθος οἱ ἐρασταὶ καὶ τῆς παρεῖχαν ὅ,τι ζητήσῃ. Ἦταν πασίγνωστη, δακτυλοδεικτούμενη μέσα στὴν Ἀλεξανδρεία· ἂν ὑπῆρχε τότε τηλεόρασι, θὰ ἦταν παγκοσμία στάρ. Μὲ τέτοια ζωὴ ὅμως ἡ Μαρία **κατήντησε ῥάκος, κουρέλι τοῦ διαβόλου**.

Ἐν τούτοις, παρ' ὅλες τὶς ἀνέσεις, ἀπολαύσεις καὶ δόξεις, **δὲν ἦταν εὐτυχισμένη**. Κάτι μέσα της δὲν τὴν ἄφηνε ἡσυχῇ. Στὸ βάθος οἱ γυναῖκες αὐτὲς εἶνε δυστυχισμένες· ἄς φαντάζουν μὲ τὶς τουαλέττες τους, ἄς γελοῦν, ἄς τραγουδοῦν, ἄς χορεύουν, ἄς διασκεδάζουν. Αὐτὰ εἶνε ἡ ἀπατηλὴ ἐπιφάνεια. Ἡ σάρκα εἶνε χῶμα καὶ λάσπη, βοῦρκος καὶ σκουλήκι ποὺ τρώει τὴν καρδιά.

Ἄλλ' ὅπως μέσ' στὴ στάχτη εἶνε κρυμμένη μιὰ σπίθα, ἔτσι καὶ στὴν πιδὲ ἀμαρτωλῇ ψυχῇ, **κάπου στὸ βάθος της, ὑπάρχει ἡ συνειδήσι**. Πρέπει νὰ βρεθῇ ὁ ἐκεῖνος ποὺ θὰ σκαλίσῃ τὴ στάχτη, νὰ βρῇ τὴ σπίθα, ν' ἀνάψῃ φωτιά. Ὡς ἂν εἴχαμε πατέρες καὶ διδασκάλους ὅπως παλιά, ὧς ἂν εἴχαμε κήρυκες καὶ παιδαγωγούς, νὰ βροῦν τὴ σπίθα. Βγαίνουν πολλοὶ ἀπὸ σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια, μὰ δὲν ξέρουν νὰ σκαλίζουν.

Ἡ σπίθα ὑπάρχει καὶ στὸ μεγαλύτερο κακοῦργο. Ὁ Χριστὸς **στὸ Γολγοθᾶ σκάλισε μὲ τὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ τὴν ψυχὴν τοῦ ληστοῦ**, βρῆκε τὴ σπίθα αὐτῇ, ἀνάψῃ τὴ φωτιά καὶ ὁ ληστής ἐγίνε ἅγιος. Λοιπόν, **μὴν ἀπελπίζεται κανεὶς στὸν κόσμον**. Ἐσεῖς γυναῖκες ἰδίως, πλησιάστε αὐτὲς τὶς πληγωμένες ἀδελφές σας, βοηθήστε τις νὰ βροῦν τὸ ἔλεος τοῦ Χριστοῦ, καὶ θὰ ἔχετε μισθὸ ἀπὸ τὸν Κύριο.

Μιὰ μέρα τοῦ Σεπτεμβρίου, λοιπόν, ἡ Μαρία βλέπει στὴν προκυμαῖα κόσμον νὰ μπαίνει σ' ἓνα καράβι. –Ποῦ πᾶτε; ρωτάει. –Στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Χωρὶς πολλὴ σκέψι μπαίνει κι αὐτὴ στὸ καράβι καὶ ἀντὶ γιὰ χρήματα πλήρωσε τὸ εἰσιτήριο δίνοντας τὸ κορμί της. Ἦταν ἀκόμη σκοτισμένη. Ἔτσι, χωρὶς ξεκάθαρο σκοπὸ, ἔφτασε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ στὸ ναὸ τοῦ Κυρίου.

Ήταν 14 Σεπτεμβρίου. Είδε όλους νὰ μπαίνουν μέσα γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ Σταυρό. Κάνει κι αὐτὴ νὰ μπῇ, ἀλλὰ **ἄλτ! κάτι τὴν ἐμποδίζει**. Προσπαθεῖ πάλι καὶ πάλι, μὰ τίποτα· ἀδύνατον. Τότε γιὰ **πρῶτη φορὰ συναισθάνθηκε**, ὅτι γιὰ τὶς ἁμαρτίες της εἶνε ἀνάξια ν' ἀσπαστῇ τὸ τίμιο Ξύλο. Τραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά μὲ κλάματα καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια εἶδε μιὰ εἰκόνα τῆς γλυκειᾶς μας Μάνας. Παναγία Δέσποινα, προσευχήθηκε, μεσίτευσε στὸν Υἱό σου νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ μπῶ στὸ ναὸ νὰ προσκυνήσω, καὶ ὑπόσχομαι ὅτι θ' ἀλλάξω ζωὴ. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ αἰσθάνθηκε ν' ἀνοίγῃ ὁ δρόμος. Δοκιμάζει πάλι, καὶ τότε πράγματι **μπαίνει!** πλησιάζει μὲ φόβο καὶ **προσκυνᾷ** μὲ πόθο τὸν τίμιο Σταυρό.

Ἄφου πέτυχε αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμοῦσε, πῆγε πάλι στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ προσευχήθηκε. Ἄκουσε τότε κάποιον νὰ φωνάζῃ ἀπὸ μακριά· «Ἄν περάσῃς τὸν Ἰορδάνη, θὰ βρῇς καλὴ ἀνάπαυσι». Ήταν ἡ ὁδηγία ποὺ ἠθελε. **Εἶχε πλέον πάρει τὶς ἡρωικὲς ἀποφάσεις της·**

✓ **1ον νὰ ἐξομολογηθῇ.** Πῆρε τὸ δρόμο, πῆγε στὸν Ἰορδάνη, βρῆκε γέροντα μὲ ἄσπρα μαλλιά – τέτοιοι πρέπει νὰ ἐξομολογοῦν, στὰ παλιὰ τὰ χρόνια δὲν ἐξομολογοῦσαν νέοι–, γονάτισε, τοῦ εἶπε ὅλη τὴ ζωὴ της, καὶ ἔλαβε δι' αὐτοῦ ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὴ συγχώρησι.

✓ **2ον νὰ μὴ γυρίσῃ πιά στὴν Ἀλεξάνδρεια,** ποὺ θὰ ἦταν ὀριστικὰ ὁ πνευματικὸς της τάφος.

✓ **3ον νὰ διαβῇ τὸν Ἰορδάνη.** Καὶ ὄντως τὴν ἄλλη μέρα μὲ μιὰ βάρκα πέρασε ἀπέναντι.

Ἐκεῖ **στὴν ἔρημο**, ποὺ μόνο λύκοι καὶ τσακάλια οὐρλιάζουν τὴ νύχτα, **ἔζησε 47 χρόνια σὰν ἄγγελος.** Ἄνθρωπο δὲν εἶδε. Νήστευε καὶ ἀσκήτευε σκληρὰ πολεμώντας τοὺς κακοὺς λογισμοὺς, τὶς δελεαστικὲς ἀναμνήσεις, τὶς ἀκάθαρτες ἐπιθυμίες. Καὶ ἔλαβε τέτοια χάρι, ὥστε ὅταν προσευχόταν δὲν πατοῦσε στὴ γῆ.

Ἐκεῖνα τὰ χρόνια ζοῦσε στὴν Παλαιστίνη ἕνας ἀσκητὴς ποὺ λεγόταν **Ζωσιμᾶς.** Ἅγιος ἦταν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἁγίους πειράζει ὁ διάβολος. Τοῦ ἔβαλε λοιπὸν τὸ λογισμὸ ὅτι ἔφτασε ψηλά· –Υπάρχει ἄραγε, συλλογιζόταν, κάποιος ποὺ νὰ μὲ φτάνῃ ἢ νὰ μὲ ξεπερνᾷ; Τὸν πλησίασε ὅμως κάποιος καὶ τοῦ εἶπε· –Ζωσιμᾶ, κανεὶς δὲν εἶνε τέλειος, καὶ ἀπαιτεῖται ἀκόμη μεγαλύτερος ἀγώνας· γιὰ νὰ μάθῃς λοιπὸν τί ἄλλο ἀνώτερο ὑπάρχει, πῆγαινε ἐκεῖ κοντὰ στὸν Ἰορδάνη καὶ θὰ δῇς. Ἔτσι τὶς ἡμέρες τῶν νηστειῶν βγῆκε ὁ Ζωσιμᾶς μόνος στὴν ἔρημο. Καὶ μιὰ μέρα βλέπει κάτι σὰν σκιά ἀνθρώπου. Ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι δὲν εἶνε δαιμονικὴ φαντασία, θέλησε νὰ πλησιάσῃ τὴ σκιά, ἀλλὰ τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέγῃ· –Ζωσιμᾶ, δὲν εἶμαι σκιάχτρο, εἶμαι γυναίκα· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶμαι γυμνή, ῥίξε μου τὸ ῥάσο σου νὰ σκεπαστώ. Ήταν ἡ Μαρία! Ἐν συνεχείᾳ ἡ ὁσία τοῦ ἐξιστόρησε ὅλη τὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἀγῶνες της. Καὶ στὸ τέλος τοῦ ζήτησε μία χάρι· –Σὲ παρακαλῶ, τοῦ χρόνου τὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ φέρε τὴν θεία κοινωνία νὰ μὲ κοινωνήσῃς. Ἔτσι καὶ ἔγινε· τὴν κοινωνήσῃς μὲ ἱερὰ κατάνυξι καὶ φόβο Θεοῦ. Μία φορὰ κοινωνήσῃς, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ μία φορὰ ἄξιζε γιὰ χίλιες.

Τὴν ἐπόμενη ὁμως χρονιά, ὅταν πῆγε ἐκεῖ, τὴ

βρῆκε πλέον νεκρή, ξαπλωμένη στὴν ἀμμουδιά, καὶ δίπλα τὰ λόγια· «Θάψε, ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, σ' αὐτὸ τὸν τόπο τὸ λείψανό τῆς ταπεινῆς Μαρίας» (P.G. Migne 87Γ', 3724c). Ὁ ἅγιος Ζωσιμᾶς ἔψαλε τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία. Κ' ἐκείνη τὴν ὥρα –ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε– ἦρθε ἕνα μεγάλο λιοντάρι καὶ τῆς ἔγλειφε τὰ πόδια. Ὁ Ζωσιμᾶς τὸ πρόσταξε νὰ σκάψῃ μὲ τὰ νύχια τοῦ τάφο –νεκροθάφτης ἔγινε!– καὶ ἐκεῖ τὴν ἔθαψε.

Αὐτός, ἀγαπητοί μου, μὲ κάθε συντομία εἶνε ὁ βίος τῆς ὁσίας Μαρίας, ἡ ὁποία εἶνε ὑπόδειγμα ζωντανῆς - εἰλικρινοῦς μετανοίας. Καὶ τὸ ὑπόδειγμα αὐτὸ προβάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας καὶ **μᾶς καλεῖ νὰ μετανοήσουμε.**

Ἐμεῖς ἔχουμε μετανοήσει; Ὅχι δυστυχῶς. Ἡ δική μας μετάνοια εἶνε ψεύτικη. Ἡ μετάνοια τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας ἦταν εἰλικρινής. Γιατί; Διότι ἔχει τὰ ἐξῆς γνωρίσματα - διαμάντια.

1ον πίστεψε στὸν λυτρωτὴ Ἰησοῦ Χριστό

2ον μετανόησε μὲ βαθειὰ συναίσθησι τῶν ἁμαρτιῶν της

3ον ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὰ κρίματά της

4ον φρόντισε νὰ ἐξομολογηθῇ εἰλικρινὰ στὸν πνευματικὸ πατέρα

5ον ἔδειξε μὲ ἔργα, προσευχὴ καὶ ἄσκησι, τὴ μετάνοιά της

6ον ἔκανε αὐστηρὸ κανόνα

7ον προσευχόταν ἀδιαλείπτως ἐκεῖ ποὺ ἦταν, καὶ πάνω ἀπ' ὅλα

8ον **«ἠγάπησε πολὺ».** Ἀλλάξε τὴν ἀγάπη της. Ἀντὶ ν' ἀγαπᾷ τὴ γῆ, ἀγάπησε τὸν οὐρανό· ἀντὶ ν' ἀγαπᾷ ἀνθρώπους, ἀγάπησε τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, τὸν ὠραῖο Νυμφίον τῶν ψυχῶν. Γι' αὐτό, ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, **«ἀφένονται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολὺ»** (Λουκ. 7,47).

Μιὰ τέτοια μετάνοια παρακαλῶ τὸν Κύριο νὰ δώσῃ καὶ σ' ἐμᾶς· σ' ἐμένα ποὺ μιλῶ καὶ σ' ἐσᾶς ποὺ ἀκοῦτε. Μακάρι νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεός, τὶς ἄγιες αὐτὲς ἡμέρες **νὰ βρεθῇ καὶ γιὰ μᾶς ἕνας Ζωσιμᾶς,** νὰ γονατίσουμε στὰ πόδια του, νὰ ποῦμε τ' ἁμαρτήματά μας καὶ νὰ λάβουμε συγχώρησι. Καὶ τότε θὰ καταλάβουμε ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Ντοστογιέφσκυ· Ὅταν ἐξομολογήθηκα, παράδεισος ἄνθισε μέσα στὴν καρδιά μου. Δοκιμάστε καὶ θὰ πεισθῇτε, ὅτι τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας εἶνε γλυκύτερα ἀπὸ τὰ γέλια τῶν θεάτρων, λέει ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος. Τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω· δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεὸς διότι ἁμαρτάνουμε –ὄχι, διότι τὸ ἁμαρτάνειν εἶνε ἀνθρώπινο–, θὰ μᾶς δικάσῃ διότι μένουμε ἀμετανόητοι· ὅπως ἀμετανόητος μένει, ἔφτα χιλιάδες τώρα χρόνια, ὁ σατανᾶς· δὲν μετανοεῖ. Τὸ νὰ μὴ μετανοοῦμε εἶνε σατανικό.

Τώρα λοιπόν, ποὺ πλησιάζουν οἱ ἄγιες ἡμέρες, ἄντρες καὶ γυναῖκες καὶ **ἰδίως ἐκεῖνοι ποὺ ὡς τώρα ποτέ τους δὲν ἔχουν ἐξομολογηθῇ,** ἂς δοκιμάσουν· ἂς πορευθοῦν, ἂς βαδίσουν στὰ ἴχνη τῶν ἁγίων καὶ τῶν πατέρων, ἂς μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τῆς Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2549

Κυριακὴ τῶν Βαΐων
9 Ἀπριλίου 2023 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἔνα πανόραμα τῶν ἀκολουθιῶν τῆς Μ. Ἑβδομάδος

Απόψε, ἀγαπητοί μου, ἀρχίζει ἡ ἀγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Λέγεται **ἀγία** γιατί, ἂν ὅλος ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας πρέπη νὰ διέρχεται ἐν ἀγιότητι, πολὺ περισσότερο ἡ ἑβδομάδα αὕτη· εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀγία. Καὶ λέγεται **Μεγάλη**, ὄχι διότι ἐκτείνεται χρονικῶς περισσότερο, ἀλλὰ γιὰ τὰ μοναδικὰ κοσμοϊστορικά γεγονότα ποὺ συνέβησαν καὶ ἐορτάζονται κατ' αὐτήν. Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὴν ἑβδομάδα αὕτη ὅλη ἡ φτωχὴ πατρίδα μας γινόταν σὰν ἓνα Ἅγιο Ὅρος!

Ἄν κάθε ἁμαρτία εἶνε καταδικαστέα, πολὺ περισσότερὸν ἁμαρτίες ποὺ γίνονται τὴν ἑβδομάδα αὕτη. Θυμᾶμαι πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅταν ἤμουν ἱεροκλήρυκας σὲ κάποια ἄλλη πόλι, ἤρθε κάποιος καὶ μοῦ λέει: –Ἐχω κάνει ἁμαρτίες, τίς ἐξωμολογήθηκα καὶ πιστεύω ὁ Θεὸς νὰ μὲ συχωρέσῃ· ἀλλὰ **ἔχω καὶ μιά ἁμαρτία** ποὺ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μοῦ συγχωρηθῇ. –Γιατί; τοῦ λέω. –Γιατί τὴν ἔκανα Μεγάλη Παρασκευὴ καὶ **μοῦ φαίνεται πολὺ πιὸ βαρειά...** Δὲν εἶχε ἄδικο.

Νὰ μιλήσουμε τώρα μὲ σύγχρονη γλῶσσα; Σήμερα ἀνοίγει ἓνα πνευματικὸ ὑπερ-θέαμα, **μία τηλεόρασι τοῦ οὐρανοῦ**. Ἐδῶ ἔλα, νὰ δῆς καὶ ν' ἀκούσῃς πράγματα καὶ θαύματα, λόγους καὶ γεγονότα ὑπερφυᾶ καὶ παγκόσμια. Θὰ ἐπιχειρήσω νὰ σᾶς δώσω πολὺ σύντομα μίαν γενικὴ εἰκόνα, ἓνα ἄς ποῦμε πανόραμα ὅλης τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος.

Νὰ ξέρουμε, ὅτι τὰ «γράμματα» καθεμιᾶς ἀπὸ τίς βραδινὲς αὐτὲς ἀκολουθίες εἶνε ὄχι τοῦ ἐσπερινοῦ ἀλλὰ τοῦ **ὁρθροῦ**. Θὰ ἔπρεπε νὰ λεχθοῦν τὸ ἐπόμενον πρῶτ. Ἡ μετὰθεσις αὕτη γίνεται –ἄς τ' ἀκούσουν αὐτὸ καὶ οἱ ἀγαπητοί μας παλααιοημερολογίτες–, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶνε μᾶνα καὶ συγκαταβαίνει στὴν ἀδυναμία τῶν παιδιῶν τῆς, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἐκκλησιαζῶνται τὸ πρῶτ γιατί ἐργάζονται· θέλει δηλαδὴ νὰ τοὺς διευκολύνῃ. Καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀλλάξῃ ἡμέρες, πλὴν μόνον τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, γιὰ τὴν ὁποία δεσμεύεται ἀπὸ τὴν Πρώτῃ Οἰκουμενικῇ Σύνοδο. Βλέπουμε δηλαδὴ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας δὲν ἐνδιαφέρεται τόσο γιὰ τὸ **πότε** θὰ ἐορτάσῃ ὅσο γιὰ τὸ **πῶς** θὰ ἐορτάσῃ.

✠ Απόψε, Κυριακὴ τῶν Βαΐων, ψάλλεται ὁ **ὁρθρος τῆς Μεγάλης Δευτέρας**. Ἀκοῦμε τὸ κατανυκτικὸ «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...*».

Τὸ πρῶτο ποὺ προβάλλει μπροστὰ μας ἡ Ἐκκλησία εἶνε ὁ ἅγιος **Ἰωσήφ ὁ πάγκαλος**, ἓνα ἱστορικὸ πρόσωπο τῆς παλαιᾶς διαθήκης μὲ πολλὰ ἀρετὰ καὶ μάλιστα τὴν σωφροσύνη. Ὁ Ἰωσήφ εἶνε πρότυπο τοῦ Χριστοῦ· ὅπως δηλαδὴ αὐτὸς μισήθηκε, φθονήθηκε καὶ καταδιώχθηκε ἀπὸ τ' ἀδέρφια του, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες του· ὅπως ὁ Ἰωσήφ πουλήθηκε γιὰ «*εἴκοσι χρυσᾶ*» νομίσματα (Γέν. 37,28), ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς προδόθηκε γιὰ «*τριάκοντα ἀργύρια*» (Ματθ. 26,15)· καὶ ὅπως ὁ Ἰωσήφ δοξάστηκε καὶ ἐγένε βασιλεὺς μεγάλου κράτους, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς ὑψώθηκε καὶ εἶνε –καὶ ὡς ἄνθρωπος πλέον– ὁ βασιλεὺς τοῦ σύμπαντος κόσμου. Καὶ τὸ δεύτερο ποὺ μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἡ **καταραμένη ἄκαρπη συκιά**, ἡ ὁποία εἰκονίζει τὴν ἰουδαϊκὴ συναγωγὴ ποὺ ἐγκαταλείφθηκε πλέον.

✠ Αὐριο Μεγάλῃ Δευτέρᾳ, τὸ βράδυ ποὺ ψάλλεται ὁ **ὁρθρος τῆς Μεγάλης Τρίτης**, ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει στὴν πνευματικὴ τῆς τηλεόρασι ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τὴν παραβολὴ τῶν **δέκα παρθένων** (βλ. Ματθ. 25,1-13). Αὕτη στηρίζεται στὰ ἔθιμα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ γάμου (*). Ὅταν γινόταν γάμος, λοιπόν, ὁ γαμπρὸς ἄφηνε πλέον τὸ πατρικὸ του σπίτι καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς φίλους του ἔφτανε πολλὰς φορὲς λόγῳ ἀποστάσεως ἀργὰ τὴ νύχτα στὸ σπίτι τῆς νύφης. Ἐκεῖ ἔβγαιναν συγγενεῖς τῆς παρθένου κοπέλλες καὶ τὸν προῦπαντοῦσαν ντυμένες στὰ λευκὰ καὶ μὲ λαμπάδες (λυχνάρια) στὸ χέρι. Καὶ ὅταν ἡ πομπὴ ἔμπαινε στὸ σπίτι τῆς νύφης, ἐκλείνε ἡ πόρτα καὶ ἀρχίζει ἡ τελετὴ (βλ. Μ. Σιώτου, Γάμος Θ.Η.Ε. τ. 4ος, στ. 199). Ἐπ' αὐτὸ τὸ ὥραϊο ἔθιμο στηρίζει ὁ Κύριος τὴν παραβολὴ ποὺ εἶπε· ὅτι δηλαδὴ **δέκα παρθένες**, περιμένοντας τὸ γαμπρὸ ποὺ ἀργοῦσε νὰ φτάσῃ, νύσταξαν καὶ ἀποκοιμήθηκαν. Μόλις ἀκούστηκε «*Ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται...*» πετάχτηκαν ν' ἀνάψουν τὰ λυχνάρια τους. Ἀλλὰ μόνον οἱ πέντε εἶχαν προνοήσει νὰ ἔχουν λάδι, οἱ ἄλλες οἱ ἀπερίσκεπτες δὲν εἶχαν· καὶ τρέχοντας τὴν ὥρα ἐκείνη ν' ἀγοράσουν ἢ πομπὴ προχώρησε, μπῆκε στὸ σπίτι, ἡ πόρτα ἐκλείσε, καὶ αὐτὲς ἔμειναν ἔξω. Τί ἐννοεῖ ἡ παραβολή; Νυμφίος, ὁ ὥραϊος Νυμφίος, μὲ Νῦ ὄχι μικρὸ ἀλλὰ κεφαλαῖο, εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Νύμφη ἡ ἀγία μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Καὶ **δέκα παρθένες** ὅλοι ἡμεῖς, ποὺ πρέπει ἐτοιμοὶ νὰ πε-

(*) Ἀνοίγω ἐδῶ μίαν παρένθεσι. Τὸ Ἰσραὴλ κρατᾷ τὰ ἔθιμα ἀλλὰ καὶ τὴ γλῶσσα του· μιᾶνε τὴ γλῶσσα τοῦ προφήτου Ἡσαΐα! Δὲν θὰ μπορούσαμε κ' ἡμεῖς νὰ κρατήσουμε τὰ ἀγνὰ ἔθιμα καὶ τὴν ὥραϊα γλῶσσα τῶν προγόνων μας; ἀλλὰ σκοτεινὲς δυνάμεις βάλθηκαν νὰ τὴν ἀφανίσουν. Εἶμαι ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς γλώσσης καὶ δημοτικὴ χρησιμοποιοῦ στὸ κήρυγμα· ἀλλὰ –πάντοτε καὶ σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς– ὁ γραπτὸς λόγος διαφέρει ἀπὸ τὸν προφορικόν. Ἐπέβαλαν τώρα στὰ

ριμένουμε την ώρα της Δευτέρας Παρουσίας του – ή του θανάτου μας, για να εΐμαστε πλέον αιωνίως μαζί του. Ναί, θα ἔλθῃ. Τὸ πότε εἶνε ἄγνωστο, καὶ ἂς ὀρίζουν οἱ χιλιασταὶ χρονολογίες ποὺ διαψεύδονται. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία κελεύει: «*Μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ*» (κοντάκ. & οἶκ.) καὶ «*Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν*» (Ματθ. 25,13· 26,41 & γ' ἀντίφ. ὁρθρ. Μ. Παρ).

✠ Συνεχίζουμε τώρα. Τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Τρίτης, δηλαδὴ στὸν **ὁρθρο τῆς Μεγάλης Τετάρτης**, ἡ Ἐκκλησία προβάλλει μπροστὰ μας τὴ μετάνοια τῆς **πόρνης**, τῆς ἁμαρτωλῆς ἐκείνης γυναίκας ποὺ ἄλειψε μὲ μύρο τὸν Κύριο καὶ ὁ Χριστὸς τὴ συγχώρησε· μιλήσαμε γι' αὐτὴν ἄλλοτε πολλὰς φορές, δὲν λέω ἐδῶ περισσότερα.

✠ Προχωροῦμε. Τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Τετάρτης, ποὺ ψάλλεται ὁ **ὁρθρος τῆς Μεγάλης Πέμπτης**, ἐορτάζουμε **τέσσερα γεγονότα**. ✓ Τὸ πρῶτο εἶνε ὁ **ἱερὸς Νιπτήρ**· ὅτι ὁ Χριστὸς, ποὺ ἐξουσιάζει τὸ σύμπαν, ἔδειξε τέτοια ταπεινώσι, ὥστε φόρεσε ποδιά, ἔγινε «γκαρσόνι», γέμισε μιὰ λεκάνη νερό, ἔσκυψε καὶ ἔπλυνε τὰ ἀκάθαρτα πόδια τῶν μαθητῶν, κι αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Ἰούδα. ✓ Τὸ δεύτερο εἶνε ὁ **μυστικὸς δεῖπνος**, τὸ μυστήριό τῆς θείας εὐχαριστίας ποὺ ἐτέλεσε ὁ Κύριος καὶ κοινώρησε τοὺς μαθητὰς του. ✓ Τὸ τρίτο εἶνε ἡ **ὑπερφυῆς προσευχή**, ποὺ ἔκανε ὁ Χριστὸς μετὰ τὸ μυστικὸ δεῖπνο καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα, τὰ παιδιά του νὰ εἶνε ἐνωμένοι, «νὰ εἶνε ἕνα» (Ἰω. 17,12 κ.ε.), μὲ βάσι τὸ λόγο καὶ τὴν ἀλήθειά του. Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσουμε. Ἡ ἐνότης εἶνε τὸ ὄραμα - ὁ πόθος τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ γνῶρισμα τῆς Ἐκκλησίας του, ὅπως ὥρισε ὅταν εἶπε «*καὶ γενήσεται μία ποίμνη εἰς ποιμήν*» (ἔ.ἀ. 10,16). ✓ Τέλος τὸ τέταρτο, ποὺ μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ Ἐκκλησία στὸν ὁρθρο τῆς Μεγάλης Πέμπτης, εἶνε θλιβερό· εἶνε ἡ **προδοσία** τοῦ Ἰούδα, ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς φιλαργυρίας ἕνας μαθητὴς ἐπούλησε τὸν Διδάσκαλό του γιὰ τριάκοντα ἀργύρια.

✠ Φτάνουμε, ἀγαπητοί μου, στὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ τὸ βράδυ, δηλαδὴ στὸν **ὁρθρο τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς**. Ἐδῶ εἶνε ἡ συγκλονιστικὴ **ἀκολουθία τῶν ἀχράντων παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς εἶνε, ὅτι κατ' αὐτὴν διαβάζονται τὰ Δώδεκα εὐαγγέλια. (Θυμᾶμαι, ὅταν ἤμουν ἱεροκέρυκας στὴν Ἀθήνα, ὅτι ἕνας μεγαλοδικηγόρος, ποὺ ὡς πρὸς τὴν ἁγία Γραφὴ ὅμως εἶχε μεσάνυχτα, ἐπέμενε ὅτι τὰ Εὐαγγέλια εἶνε δώδεκα· τοῦ ἐξηγοῦσα, ὅτι τὰ Εὐαγγέλια εἶνε τέσσερα (τοῦ Ματθαίου, τοῦ Μάρκου, τοῦ Λουκᾶ καὶ τοῦ Ἰωάννου) κι ὅτι τὰ Δώδεκα εὐαγγέλια τῆς Μεγάλης Πέμπτης εἶνε ἀπλῶς δώδεκα περικοπὲς διαλεγμένες ἀπὸ τοὺς τέσσερις εὐαγγελιστὰς· εἶδα κ' ἔπαθα νὰ τὸν πείσω). Τὸ σπουδαιότερο λοιπὸν ἀπὸ τὰ δώδεκα εὐαγγέλια εἶνε τὸ πρῶτο, τὸ μεγάλο· ὡκεανὸς θεολογίας, ποὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς νεωτέρους φιλοσόφους τὸ διάβαζε κάθε βράδυ μετὰ δακρύων. Στὸ μέσον τῆς ἀκολουθίας, πρὶν ἀπὸ τὸ ἕκτο εὐαγγέλιο, ἀκούγεται τὸ «*Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου...*» καὶ ὑψώνεται στὸ κέντρο τῆς ἐκκλησίας ὁ ἐσταυρωμένος Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου· εἶνε ἡ πιὸ ἱερὴ σκηνὴ τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου. Τέλος, ἀπὸ δώδεκατο εὐαγγέλιο, ὁ Πιλάτος δύσθυμος, ὁποῦ ὑπέκυψε στὶς πιέσεις τῶν ἀρχιερέων καὶ φαρισαίων, ὑπογράφει τὴν τελευταία διαταγὴ γιὰ τὴν ταφὴ τοῦ Ἐσταυρωμένου μὲ φρουρά, ὥσ-

τε ν' ἀποκλεισθῇ κάθε ἐνδεχόμενο νὰ κλέψῃ κάποιος τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ (αὐτὸ ποὺ οἱ ἴδιοι ὁμως θὰ διαδώσουν κατόπιν ψευδῶς), καὶ τοὺς λέει: «*Ἔχετε κουστωδία· ὑπάγετε ἀσφαλίσασθε ὡς οἰδατε*» καὶ αὐτοὶ «*πορευθέντες ἡσφάλισαντο τὸν τάφον σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας*» (Ματθ. 27,65-66). Ἡ ἀκολουθία κλείνει μὲ τὸ κατανυκτικὸ ἀπολυτίκιο «*Ἐξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Νόμου τῷ τιμῷ σου αἵματι...*».

✠ Τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τὸ πρῶτ' γίνονται οἱ μεγάλες **Ἦρες** καὶ ὁ **ἐσπερινὸς** τῆς Ἀποκαθλώσεως. Καὶ τὸ βράδυ, ποὺ ψάλλεται ὁ **ὁρθρος τοῦ Μεγάλου Σαββάτου**, ἔχουμε τὸν λαοφιλεῖ **Ἐπιτάφιο Θρῆνο**. Ἡ Ἐκκλησία μας, μαζί μὲ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ συμμετέχοντας στὸ ἀπέραντο πένθος τῆς, προσφέρει σὲ μία συλλογὴ τρία μπουκέτα ἀπὸ ποιητικὰ ἀνθ'· εἶνε τὰ παρήγορα **Ἐγκώμια** σὲ τρεῖς Στάσεις· «*Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης, Χριστέ...*», «*Ἄξιόν ἐστι μεγαλύνειν σε τὸν ζωοδότην...*» καὶ «*Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου*». Αὐτά, κοντὰ στὰ λουλούδια τῆς ἀνοιξέως ποὺ φέρνουν οἱ πιστοὶ στὸ κοινοῦ κλῖο, συνθέτουν ἕνα ἄλλο στεφάνι, ποὺ μένει ἀμάραντο στὰ χεῖλη ὅλων τῶν ὀρθοδόξων στὰ Βαλκάνια καὶ σὲ ὅλη τὴν Ὀρθοδοξία.

✠ Τὸ πρῶτ' πλέον τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ἀκούγονται τὰ πρῶτα ἀναστάσιμα μηνύματα. Αὐτὸ εἶνε «*τὸ εὐλογημένον Σάββατον, ...ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα*» (δοξ. στιχηρ.). Γίνεται ὁ **ἐσπερινὸς** μὲ μία σειρὰ ἀπὸ ὑπέροχα ἀναγνώσματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, κ' ἐν συνεχείᾳ τελεῖται ἡ **θεία Λειτουργία τοῦ μεγάλου Βασιλείου**. Τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς εἶνε, ὅτι μετὰ τὸν ἀπόστολο ὁ ἱερεὺς κρατώντας ἕνα πανέρι γεμάτο φύλλα δάφνης, σύμβολο τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου, τὰ σκορπάζει παντοῦ σὲ ὅλους, δεξιὰ-ἀριστερά, ἄνω-κάτω, σὲ ὅλα τὰ σημεία τῆς ἐκκλησίας, καὶ ψάλλει τὸ νικητήριό ῥημα «*Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι*» (Ψαλμ. 81,8). Ἡ Λειτουργία αὕτῃ ἔχει καὶ τὸν ἰδιαίτερο καὶ γλυκύτατο χερουβικὸ ὕμνο «*Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία...*».

✠ Τέλος τὸ βράδυ, ἀργὰ τὴ νύχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ὅταν πλησιάζουν τὰ μεσάνυχτα, θὰ χτυπήσῃ ἡ καμπάνα καὶ θὰ μαζευτοῦμε στὴν ἐκκλησίᾳ γιὰ τὴν **τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως**. Μετὰ τὸν κανόνα «*Κύματι θαλάσσης...*» θὰ βγῇ στὰ σκοτεινὰ ὁ ἱερεὺς στὴν ὡραία πύλη κρατώντας λαμπάδα καὶ θὰ δώσῃ στοὺς πιστοὺς τὸ ἅγιο φῶς ψάλλοντας «*Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός...*». Κατόπιν ὁλοι μὲ τὶς λαμπάδες καὶ ψάλλοντας τὸ τροπάριο «*Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, ἄγγελοι ὕμνουσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν*» (ἀποστ. ἐσπ. πλ. β'), θὰ βγοῦμε ἔξω καὶ θὰ πᾶμε στὴν ἐξέδρα, γιὰ ν' ἀκούσουμε ἀπὸ κεῖ τὸ ἀναστάσιμο **εὐαγγέλιο** καὶ τὸ θριαμβευτικὸ «*Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...*» πολλὰς φορές. Καὶ ὅταν ἐπιστρέψουμε μέσα στὸ ναὸ θ' ἀκολουθήσῃ ἡ χαρμόσυνη **Λειτουργία τοῦ Πάσχα**.

Μὲ τὰ λίγα αὐτὰ καὶ συνοπτικὰ σὰς ἔδωσα, ἀδελφοί μου, μία περίληψι τῶν ἀκολουθιῶν. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ βρῆτε στὰ εἰδικὰ βιβλιαράκια.

Εὐχομαι, αὕτῃ τῇ Μεγάλῃ Ἑβδομάδανὰ μετὰσχουμε μὲ συναίσθησι στὶς ἀκολουθίες τῶν ἁγίων παθῶν τοῦ Κυρίου.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2550

Μεγάλη Δευτέρα
10 Ἀπριλίου 2023 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ φιλαργυρία τοῦ Ἰούδα

Τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων, ἀγαπητοί μου, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἀκούσαμε στὸ ναὸ τὸ ἔξοχο τροπάριο «Τὰ πάθη τὰ σεπτὰ ἡ παροῦσα ἡμέρα, ὡς φῶτα σωστικά ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ...» (Μ. Δευτ. ὁρθρ., κάθ.). Τὴν ἐβδομάδα αὕτη ὄντως, ὅπως ὁ ἥλιος ἀπὸ μακρινὴ ἀπόστασι φωτίζει, θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ τὴν πλάσι, ἔτσι **τὰ γεγονότα τῶν σεπτῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ σὰν ἥλιος φωτίζουν τὸν κόσμον.**

Ἀπόψε θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μιλήσω πάλι, γιὰτὶ ἀκούω ἓνα λόγο ποὺ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία –δὲν ξέρω ἂν τὰ προσέχετε–, ἓναν ὕμνον ποὺ λέει· «Μὴ κρύπτε λόγον Θεοῦ» (ὁρθρ. Μ. Τρίτ., δοξ. αἰν.). ἔσύ, λέει, ποὺ εἶσαι ἐπίσκοπος ἢ ἱεροκλήρυκας, «μὴν κρύβεις τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ», ἀλλὰ νὰ τὸν κηρύττης, ἔστω καὶ ἂν δὲν ὑπάρχουν αὐτιά νὰ σ' ἀκούσουν. Καὶ ἓνας μόνο ν' ἀκούσῃ, ἀρκεῖ· τὸ καλὸ εἶνε μεγάλο.

Τὰ πρόσωπα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, ἀδελφοί μου, ποὺ σχετίζονται μὲ τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο, εἶνε πολλὰ. Τὸ πιὸ δραματικὸ ὅμως, τὸ πιὸ σκοτεινὸ πρόσωπο, εἶνε ἀσφαλῶς **ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.**

Ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δύσκολο νὰ εἰσδύσῃ κανεὶς στὴν ψυχροσύνθεσί του. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸν περιγράψῃ; Κάθε ἄνθρωπος, εἶνε μυστήριον· κ' ἐμεῖς, ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς, ἀποτελεῖ ἓνα μυστήριον. Ὁ Ἰούδας, λοιπόν, **ἔζησε τὸν πειρασμὸ τῆς ἀποστασίας,** τὸ μυστήριον τῆς ἀμαρτίας.

Ἄκουσε τὸ Χριστό, ἐλκύστηκε ἀπὸ τὰ λόγια του, τὸν ἀκολούθησε, κατατάχθηκε στὴν χορεία τῶν δώδεκα ἀποστόλων. Εἶχε ὅλη τὴν ἀγάπη καὶ φροντίδα τοῦ Κυρίου, εἶχε τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν συμμαθητῶν του· εἶχε ἀκόμη στὰ χέρια του καὶ τὸ ταμεῖο τῆς ἀδελφότητος, μὲ τὸ ὁποῖο ἀγόραζαν τ' ἀναγκαῖα γιὰ νὰ τραφοῦν οἱ ἀδελφοί, καὶ ἔκαναν ἐλεημοσύνες σὲ φτωχοὺς. **Δὲν ὑπῆρχε κανένα παράπονο ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ.**

Πῶς μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἡ μεταβολὴ του;

✓ Μία ἐξήγησι, ποὺ δίνουν κάποιοι σήμερα, εἶνε ὅτι αὐτὸς ἦταν Ἰουδαῖος φανατικὸς, **ἐθνικιστής·** περίμενε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς θ' ἀστράψῃ καὶ θὰ βροντήσῃ, θὰ κηρύξῃ ἐπανάστασι κατὰ τῶν κατακτητῶν, θὰ νικήσῃ τὶς λεγεῶνες τῆς Ῥώμης καὶ θ' ἀνακηρυχθῇ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων στὴν Ἱερουσαλὴμ πιὸ ἐνδοξος κι ἀπὸ τὸ Σολομώντα καὶ τὸ Δαυίδ· ἀλλὰ στὴν πορεία **οἱ ἐλπίδες του ἄρχισαν νὰ διαψεύδωνται·** ἔβλεπε, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε μὲν βασιλεὺς, ἀλλὰ βασιλεὺς πνευματικὸς, ὄχι ἐγκόσμιος, ὅπως οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς· καὶ τότε ἦρθε σὲ συνεννοήσι μὲ τοὺς φαρισαίους καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἔγινε τὸ κακόν.

✓ Στούς ὕμνους ὅμως τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἀκούμε ἡ ἐξήγησι ποὺ δίδεται εἶνε κυρίως, ὅτι ἡ ψυχὴ του ῥαθύμησε καὶ ἄφησε νὰ νικηθῇ ἀπὸ τὴ **φιλαργυρία,** τὸν φοβερό αὐτὸν πειρασμό. Ἡ φιλαργυρία ἦταν αὕτη ποὺ στὸ τέλος τὸν ἔκανε νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς ἐχθρούς τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τὸν παρέδωσε γιὰ «**τριάκοντα ἀργύρια**» (Ματθ. 26,15), ποσὸ δηλαδὴ μικρό, μὲ τὸ ὁποῖο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀγόραζαν ἢ πουλοῦσαν ἓνα δοῦλο. Πῆγε καὶ ἔκλεισε μ' αὐτοὺς συμφωνία. Καὶ τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευὴ βρέθηκε στὴ Γεθσημανὴ κ' ἐκεῖ μὲ προδοτικὸ φίλημα ἀσπάστηκε τὸν Κύριο ὑποδεικνύοντας ποιὸς εἶνε ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔτσι τὸν συνέλαβαν.

Μετὰ τὴν καταδίκη ὅμως τοῦ Διδασκάλου ὁ Ἰούδας αἰσθάνθηκε φοβερὸς **τύψεις συνειδήσεως,** ἀμείλικτο ἔλεγχον γιὰ τὴν πρᾶξι του. «Ὁλοι λίγο - πολὺ ἔχουμε νιώσει τί σημαίνει τύψεις συνειδήσεως. Ὅπως λέει καὶ ἓνας Ἀγγλος ποιητής, ὁ Σαίξπηρ, δὲν ὑπάρχει τίποτε πιὸ καυστικὸ ἀπὸ τὴν τύψιν συνειδήσεως. Οἱ τύψεις λοιπόν ὠδήγησαν τὸν Ἰούδα νὰ μεταμεληθῇ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ τριάκοντα ἀργύρια στοὺς ἀρχιερεῖς λέγοντας· «**Ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῶον**» (Ματθ. 27,4). Τέλος πῆγε μέ-

σα σὲ δάσος καὶ κρεμάστηκε ἀπὸ ἓνα δέντρο· ἀλλὰ ἔπεσε χάμω μπρούμυτα, σχίστηκε ἡ κοιλιά του καὶ χύθηκαν ἔξω ὅλα τὰ σπλάχνα του (βλ. Πράξ. 1,18). Ὡς αὐτοκτόνησε.

Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχη τέτοιο τέλος ὁ Ἰούδας. **Μποροῦσε νὰ μιμηθῇ τὸν ἀπόστολο Πέτρο**, ποὺ κι αὐτὸς ἀμάρτησε· μπροστὰ σὲ μιὰ ὑπηρέτρια ἀρνήθηκε τὸ Χριστό, ἀλλ' ὅταν λάλησε ὁ πετεινὸς θυμῆθηκε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, συναισθάνθηκε τὸ ἀμάρτημά του καὶ «*ἔκλαυσε πικρῶς*» (Ματθ. 26,75). Δὲν ἀπελπίστηκε ὅμως. Καὶ ὁ Χριστὸς τὸν συγχώρησε. Μόνο τὸν ρώτησε ἀργότερα τρεῖς φορές, μετὰ τὴν ἀνάστασι, «*Φιλεῖς με*», Πέτρο (Ἰω. 21,17); καὶ αὐτὸς πάλι τρεῖς φορές ὡμολόγησε ὅτι τὸν ἀγαπᾷ (βλ. ἔ.ἀ. 21,15-17).

* * *

Νὰ φυλαχτοῦμε, ἀδελφοί μου, ἀπὸ τὴν προσκόλλησι στὸ χρήμα, **τῇ φιλαργυρίᾳ**. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει, ὅτι αὐτὴ εἶνε «*ρίζα ὧν τῶν κακῶν*» (Α' Τιμ. 6,10). **Μεγάλη παγίδα**.

Τρεῖς εἶνε οἱ ἀπατηλοὶ ἔρωτες, ποὺ συγκλονίζουν τὸν κόσμον· ὁ ἔρωτας τῶν χρημάτων, ὁ ἔρωτας τῆς δόξης, καὶ ὁ ἔρωτας τῶν ἡδονῶν. Σ' αὐτοὺς ὑπέκυψε ὁ Σολομὼν· καὶ τὸ ὑπόγειο τῶν ἀνακτόρων του ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ χρυσάφι, καὶ στοὺς γυναικωνῖτες του εἶχε τὶς ὠραιότερες γυναῖκες, καὶ ἡ δόξα του ἦταν μεγάλη, τὸ ὄνομά του γνωστὸ σὲ ὅλο τὸν κόσμον. Ποιὸ ὅμως ἦταν τὸ τελικὸ συμπέρασμά του; Ὁ ἴδιος εἶπε καὶ ἔγραψε· «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2· 12,8).

Πράγματι, ὅλα ἐδῶ εἶνε μάταια. Ὑπεράνω τῶν ματαίων ἐρώτων τῆς γῆς ἓνας ἔρωτας μένει ἀφθορος, ἀλλὰ λίγες ψυχὲς τὸν αἰσθάνονται. Δὲν εἶνε ὁ ἔρωτας οὔτε τῶν χρημάτων, οὔτε τῆς δόξης, οὔτε τῶν ἡδονῶν· εἶνε **ὁ ἔρωτας τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ, ὁ θεῖος ἔρωτας**. Αὐτὸς ἂς κυριαρχήσῃ καὶ σ' ἐμᾶς, τώρα μάλιστα τῇ Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ.

Αὐτὸ δὲν μᾶς ἀποκλείει νὰ ἀγαποῦμε τὸν πατέρα μας, τὴν μητέρα μας, τὴν σύζυγο, τὰ παιδιὰ καὶ κάθε ἄλλο προσφιλὲς πρόσωπο· πάνω ὅμως ἀπὸ ὅλα νὰ ἔχουμε τὸν θεῖο ἔρωτα. **Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὸ Χριστό**, ποὺ ἦρθε στὴ γῆ νὰ διδάξῃ, νὰ φωτίσῃ, νὰ θυσιαστῇ καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπο, **εἶνε χυδαῖος, δὲν λογίζεται ἄνθρωπος**. Γιὰ πολλοὺς δυστυχῶς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει φέξει στὴ ζωὴ τους· ζοῦν μέσα σὲ σκοτάδι. Δὲν ἔχουν μάτια νὰ δοῦν, αὐτιά ν' ἀκούσουν, καρδιὰ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀγάπῃ στὸ Χριστό.

«*Τὸν Νυμφίον*», λέει ἓνας ὕμνος, «*ἀδελφοί*», ἂς ἀγαπήσουμε (ὁρθρ. Μ. Τρίτ. κάθ.). Καὶ ὅμως **σήμερα πολλοὶ εἶνε εἰδωολάτρες**. Εἶπα καὶ ἄλλοτε τὸ

ἐξῆς. Σὲ ἓνα νησι ποὺ ζοῦσα κάποτε, στὴν Ἰοτῶν Κυκλάδων, ἐρμήνευα τὸ χωρίο «*Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος*» (Ματθ. 10,37). Δυστυχῶς, ἔλεγα, δὲν ἀγαποῦμε ἔτσι τὸ Χριστό. Ὅποιος ὅμως παραπάνω ἀπὸ τὸ Χριστὸ ἀγαπᾷ κάτι ἄλλο στὸν κόσμον, αὐτὸς εἶνε εἰδωολάτρης. **Μὴν κάνεις εἰδωλο** τὸν ἄντρα σου, τὴν γυναῖκα σου, τὸ παιδί σου. Ἐνας εἶνε ὁ λατρευτὸς Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ψυχῆς μας, ὁ Χριστός. Ἐνῶ λοιπὸν ἔλεγα αὐτά, πετιέται ἓνας ποὺ εἶχε ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι, καὶ λέει· «*Ἄκου λόγια, ἄκου παραμῦθια! Μὰ ὅσο ἐγὼ ἔχω τὸ νυχάκι τοῦ παιδιοῦ μου, δὲν ἔχω τὸ Χριστό...!*» Αὐτὸς εἶχε τὸ θράσος καὶ τὸ εἶπε, οἱ ἄλλοι τὸ λένε μέσα τους, αὐτὸ τὸ φρόνημα ἔχουν κι αὐτοί.

Ὑπεράνω ὧν εἶνε ὁ Χριστός, ὁ ὠραῖος Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Κ' ἐπειδὴ μιλήσαμε γιὰ τὸν Ἰούδα, ἐπανέρχομαι στὸν κίνδυνον τῆς φιλαργυρίας. Τὸ χρήμα εὐκόλῃ γίνεται εἰδωλο. Δὲν φταίει τὸ χρήμα, **φταίει ἡ λατρεία τοῦ χρήματος**. Δὲν ἀπαγορεύεται νὰ ἔχῃς χρήματα. Μπορεῖς νὰ ἔχῃς χρήμα ὑπὸ δύο ὅρους· πρῶτον νὰ τὸ ἔχῃς ἀποκτήσῃς μὲ μέσα τίμια, καὶ δεύτερον νὰ τὸ χρησιμοποιοῦς γιὰ τὶς ἀνάγκες καὶ τοῦ πλησίον σου, ὅχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Τὸ χρήμα σήμερα κυβερνᾷ τὸν κόσμον. Ἀναστενάζουν τὰ χρηματοκιβώτια ἀπὸ τὰ πλούτη, τὴν ὥρα ποὺ τόση δυστυχία ὑπάρχει στὸν κόσμον.

* * *

Τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες ἂς προσέξουμε. **Ὑπάρχουν φτωχοί**, ποὺ ἡ Δ.Ε.Η. τοὺς ἔκοψε τὸ ρεύμα, ποὺ δὲν ἔχουν ν' ἀγοράσουν φάρμακα, ποὺ δὲν ἔχουν χρήματα γιὰ νοσοκομεῖο. Νά, σήμερα ἦρθε μιὰ γυναῖκα ἀπὸ ἓνα χωριὸ καὶ ἔκλαψα μαζί της· ὁ ἄντρας της, νέος ἄνθρωπος 28 ἐτῶν, ἔχει καρκίνο, τοῦ ἀφαίρεσαν τὸ λάρυγγα, καὶ τώρα δὲν μιλάει, συνεννοεῖται μὲ νεύματα. Ὑπάρχει **πολλὴ δυστυχία**.

Πάσχα χωρὶς ἐλεημοσύνη δὲν εἶνε Πάσχα. Μὴ μιμηθοῦμε τὸν Ἰούδα. Νὰ ἀγαπήσουμε τὸν νυμφίον Χριστό, ὁ ὁποῖος μᾶς λέει· φάρμακο κατὰ τῆς φιλαργυρίας εἶνε ἡ ἐλεημοσύνη, φάρμακο κατὰ τῆς φιληδονίας εἶνε ἡ ἐγκράτεια, καὶ φάρμακο ἐναντίον τῆς φιλοδοξίας εἶνε ἡ ἄκρα ταπεινώσις τοῦ Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὰ συντελοῦν στὸ νὰ πλησιάσουμε πάντοτε τὸν Κύριο.

Ἔτσι νὰ ἐορτάσουμε Πάσχα, ὅχι κοσμικά. **Ὑπὲρ πάντα νὰ ἀγαπήσουμε τὸν Χριστόν**· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2551

Μεγάλῃ Τρίτῃ βράδῃ
11 Ἀπριλίου 2023

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἐκφυλισμὸς δὲν εἶνε πολιτισμὸς

«Οἴμοι! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει, οἷστρος ἀκολασίας» (δοξ. ἀποστ. αἰν. Μ. Τετ.)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, ψάλλεται τὸ τροπάριο **Ἀτῆς Κασσιανῆς**: σὲ ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας συρρέει λαὸς καὶ πολλοὶ κρατοῦν τὰ ρολόγια. **Ποῦ ἔγκειται ἡ ἀξία** τοῦ τροπαρίου; Δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ χρόνο ποὺ θὰ διαρκέσῃ τὸ ψάλλισιμο· ἡ ἀξία τοῦ ἔγκειται στὰ νοήματα, στὴν κατανόησι, στὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο γράφτηκε· νὰ γίνῃ **ψυχικὸ μας βίωμα!** Τὰ ἄλλα, ποὺ εἶπα, εἶνε τὸ φλούδι. Ἔχει ἀξία καὶ τὸ φλούδι, ἀλλὰ προπαντὸς ἀξία ἔχει ὁ καρπός. Ὅσοι ἐνδιαφέρονται περισσότερο γιὰ τὴν μουσικὴ, νοιάζονται γιὰ τὸ φλούδι· γιὰ τὸν καρπὸ;

Θυμᾶμαι στὴν Ἀθήνα, ὅταν ἤμουν ἱεροκλήρυκας, πῆγα σ' ἓνα ναὸ καὶ ἔψαλλε ἓνας θαυμάσιος ὁμιλος. Μετὰ ἀπ' ἐξω ἐγὼ μεταξὺ τῶν ἄλλων ῥωτοῦσα· τί λέει τὸ τροπάριο; Κανεῖς δὲν θυμόταν κάτι! ἀπλῶς τὸ αὐτὶ εὐχαριστεῖται. Ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος λέει· **Ὅποιος πάει στὴν ἐκκλησία μόνο γιὰ νὰ εὐχαριστηθῇ τὸ αὐτὶ του, ἀμαρτάνει.** Δὲν εἶμαι κατὰ τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ ἐφιστῶ τὴν προσοχὴ στὸ νόημα. Πολλοὶ ἔρχονται στὴν ἐκκλησία, χαίρεται ἡ ἀκοή τους, μὰ τὰ λόγια δὲν μπαίνουν στὴν καρδιά· λὲς καὶ εἶνε κινέζικα. Ἐσεῖς, ἐλπίζω, ἔχετε διαθέσει νὰ διδαχθῆτε ἀπὸ τὸ ὑπέροχο αὐτὸ τροπάριο.

● **Ἡ Κασσιανή**, ὅπως ξέρετε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἔζησε τὸν 9ο αἰῶνα στὸ Βυζάντιο. Ἦταν κόρη στολισμένη μὲ ἐξαιρετικὰ προσόντα, εὐφυῆς, καλλιεργημένη πνευματικὰ καὶ νύφη περιζήτητη. Τότε ἡ μητέρα τοῦ αὐτοκράτορος Θεοφίλου (829-842 μ.Χ.), θέλοντας νὰ βρεθῇ σύζυγος γιὰ τὸ γιὸς της, κάλεσε στὰ ἀνάκτορα τίς καλυτέρες κόρες τοῦ βασιλείου· καὶ μαζεύτηκαν ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη ὅλες στὴν αἴθουσα τοῦ Τρικλίνου. Ὑπῆρχε συνήθεια, ὁ νέος ποὺ ἐκλέγει τὴν μέλλουσα σύζυγό του νὰ τῆς δίνει ἓνα μῆλο χρυσό. Ὁ Θεόφιλος πρὸς στιγμὴν στάθηκε μπροστὰ στὴν Κασσιανὴ γιὰ τὸ κάλλος της. Ἀλλὰ πρὶν τῆς δώσῃ τὸ μῆλο τῆς ἔκανε τὸ ἐρώτημα· «Ὡς ἄρα διὰ γυναικὸς ἐρρήνῃ **τὰ φαῦλα**;», ἀπὸ γυναῖκα προῆλθαν τὰ κακά; – ἐννοοῦσε τὴν Εὐα. Ἡ Κασσιανὴ ἀπήντησε ἀμέσως· «**Καὶ διὰ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρείττονα**» (Μ. Πατρῶν, Πόθεν καὶ Διατί, σ. 463), ἀπὸ τὴν γυναῖκα πηγάζουν καὶ ὅλα τὰ καλὰ – ἐννοοῦσε τὴν Παναγία. Καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο ἀληθεύουν. Ἡ γυναῖκα, ἂν εἶνε ἐνάρετη, ὑψώνει τὸν ἄντρα της· ἂν εἶνε πονηρὴ, τὸν καταρρίπτει. Ὁ Θεόφιλος προσπέρασε τὴν

Κασσιανή, ἔδωσε τὸ μῆλο στὴ σεμνὴ Θεοδώρα. Γιατί; Διότι οἱ ἄντρες δὲν θέλουν οἱ γυναῖκες νὰ ἔνι τόσο ἐξυπνες. **Ἡ Κασσιανὴ λοιπὸν ἔχασε;**

Δὲν ἔχασε· **κέρδισε.** Ὑπάρχουν στὴ ζωὴ **ἀποτυχίες ποὺ εἶνε θρίαμβοι.** Δὲν ἔγινε νύφη ἐνὸς βασιλέως, ἔγινε νύμφη τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχασε ἓνα στέμμα, ἀπέκτησε δύο ἄλλα, τὸ στέμμα τῆς παρθενίας καὶ τὸ στέμμα τῆς ποιήσεως. Ἀποσύρθηκε σὲ μοναστήρι, ὅπου συγκεντρώθηκαν κι ἄλλες νέες. Καρπὸς τῶν προσευχῶν καὶ τῶν δακρύων τῆς Κασσιανῆς εἶνε τὰ ἔξοχα ποιήματά της, ποὺ εἶνε ἐγκατεσπαρμένα στὰ λειτουργικὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας.

● Καὶ τὸ **τροπάριο** τὸ σημερινὸ εἶνε ἔξοχο. Νὰ τὸ ἐρμηνεύσουμε; Πρέπει νὰ καθίσουμε ὡς τὰ μεσάνυχτα καὶ νὰ μᾶς βοηθήσουν φιλόλογοι, ἱστορικοί, ψυχολόγοι. Ἐγὼ θὰ ἀρκεσθῶ σὲ μία μόνο φράσι του· «**Οἴμοι! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει, οἷστρος ἀκολασίας**» (δοξ. ἀποστ. αἰν. Μ. Τετ.).

«**Οἴμοι!**», φωνάζει. Τί θὰ πῇ «**οἴμοι**»; «**Συμφορά μου**», αὐτὸ ποὺ λέμε σήμερα «**Ἀλλοίμονο**» (τὸ ὁποῖο πῶς προῆλθε· ἀπὸ τὸ «**ἀλλὰ**» + «**οἴμοι**» = **ἀλλοίμονο**). **Ποιά συμφορὰ ἐννοεῖ;** Συμφορὲς ὑπάρχουν πολλὲς στὸν κόσμο. «**Συμφορά μου!**» φωνάζει ὁ νοικοκύρης ποὺ βλέπει στὶς φλόγες τὸ σπίτι ἢ τὸ μαγαζί του, ἡ χήρα ποὺ βλέπει τὸν ἄνθρωπό της στὸ φέρετρο, ἡ μάνα ποὺ βλέπει τὸ ἀγγελούδι της ἄψυχο, ὁ ρωμὸς ποὺ βλέπει στὴν Ἁγία-Σοφία τὸ μισοφέγγαρο, ὁ πατριώτης ποὺ βλέπει στὴν Ἀκρόπολιν τὴ σβάστικα... Ἐδῶ ποιά εἶνε ἡ συμφορά;

Ὑπάρχει μία συμφορὰ γιὰ τὴν ὁποία ὡς τώρα δὲν κλάψαμε. Καὶ ἂν δὲν κλάψουμε ὡς τὸ τέλος μας, ματαίως περάσαμε ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν. Ποιά εἶνε ἡ συμφορά; Θὰ τὴν πῶ, ἀλλὰ ἄλλος θὰ μείνῃ ἀδιάφορος, ἄλλος θὰ τὴν θεωρήσῃ παπαδίστικα λόγια, ἄλλος θὰ χασμουρηθῇ. Εἶνε ὅμως τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζεται ὡς συμφορά. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς τὴν πῶ μὲ ἄλλα λόγια. Ἡ πιὸ μεγάλη συμφορά, γιὰ τὴν ὁποία πρέπει νὰ θρηνήσουμε ὅλοι, εἶνε μία· **ἡ διαφθορὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.**

Ὡς αὕτῃ ἡ διαφθορά! Ὑπάρχει στὴν καρδιά ὅλων, στὰ στήθη ἀκόμα καὶ τοῦ ἀσκητοῦ. Καὶ ὅσο κανεῖς πλησιάζει στὸ φῶς τοῦ Θεοῦ, τόσο βαθύτερα τὴν αἰσθάνεται. Ὁ ἀσθενὴς βλέπει ἓνα μικρὸ ὄγκον καὶ ἀ-

φελῶς τὸν θεωρεῖ ἀμελητέο· ὁ ἔμπειρος γιατρός ὁμῶς ἀνησυχεῖ, γιατί γνωρίζει τί συνέπειες μπορεῖ νὰ ἔχη· ἔτσι καὶ ἓνας ποὺ προχωρεῖ στὴν ἀγιότητα εἶνε εἰς θέσιν νὰ αἰσθανθῇ τὴ συμφορὰ. Συμφορὰ λοιπὸν εἶνε ἡ διαφθορὰ τῆς φύσεώς μας, μὲ μιὰ λέξι ἡ **ἁμαρτία**· κάθε ἁμαρτία, καὶ εἰδικώτερα ἡ **σαρκική**.

Αὕτῃ εἶνε ἡ συμφορὰ ποὺ θρηνεῖ ἡ Κασσιανή. Ἀλλοίμονο, λέει, διότι «*νύξ μοι ὑπάρχει*», νυχτώθηκα, μὲ πλάκωσε σκοτάδι. Ποιὰ εἶνε αὕτῃ ἡ νύχτα, αὐτὸ τὸ σκοτάδι; Τὸ λέει ἐν συνεχείᾳ μὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ λέξι, μὲ μιὰ ζωερὴ εἰκόνα, ποὺ ὅσοι εἴμαστε ἀπὸ χωριὰ ἔχουμε ἰδέα τί ἐννοεῖ. Ὄνομάζει τὴ σαρκικὴ ἁμαρτία, τὸν αἰσχροῦ ἔρωτα, μὲ τὴ λέξι «*οἷστρος*». Τί θὰ πῇ «*οἷστρος*»; Εἶνε μιὰ μῦγα ποὺ ἐνοχλεῖ τὰ ζῶα· βόδια, ἄλογα, μουλάρια. Βλέπεις τοὺς θερινοὺς μῆνες τὸ ζῶο, ἐνῶ βόσκει ἥσυχον στὸ λιβάδι ἢ στὸ στάβλο, ξαφνικὰ ἀναστατώνεται. Μπαίνει μέσα στὸ ρουθόνι του ὁ «*οἷστρος*», ἡ ἀλογόμυγα ἢ βοῖδόμυγα ἢ τάβανος, καὶ τότε τὸ ἥσυχον ζῶο ρουθουνίζει δυνατὰ, σπάει σχοινιά, τρέχει σὰν τρελλό. Ὅταν δηλαδὴ ὁ αἰσχροῦ ἔρωτας (ἡ πορνεία, ἡ μοιχεία, ἡ ἀσέλγεια) καταλάβουν τὸν ἄνθρωπον, ἄντρα ἢ γυναῖκα, βλέπεις καὶ ταραζεται, μαίνεται, παραφρονεῖ.

Γι' αὐτὸ λέει· Ἀλλοίμονό μου, γιατί μέσα στὴ νύχτα τῆς ἀγνωσίας μου μὲ κατέλαβε «*οἷστρος ἀκολασίας*», ἡ **λύσσα τοῦ σαρκικοῦ πάθους**.

● Πρὶν τελειώσω πρέπει νὰ κάνω μιὰ διευκρίνησι. **Ποιὰ εἶνε ἡ γυναῖκα**, γιὰ τὴν ὁποία μιλάει τὸ τροπάριο; Μερικὰ ἐπιπόλαια πνεύματα νομίζουν, ὅτι «*ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή*» εἶνε ἡ Κασσιανή. Ὁχι, λάθος· αὐτὸ εἶνε ψέμα. Ἡ Κασσιανὴ ὑπῆρξε παρθένος μέχρι τέλους τῆς ζωῆς της, ἀγνὸν λουλούδι τοῦ Βυζαντίου. Τὸ βράδυ στὸ σπῖτι ἀνοίξετε τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο στὸ 7ο (ζ') κεφάλαιο (στίχους 36-50). Ἐκεῖ λέει ὅτι ὁ Χριστός, ἐνῶ βρισκόταν σὲ ἓνα δεῖπνο, μιὰ γυναῖκα, γνωστὴ γιὰ τὸν ἁμαρτωλὸ βίο της, μιὰ «*πόρνη*» ὅπως λένε οἱ ὕμνοι, μπῆκε στὸ σπῖτι, πλησίασε τὸ Χριστὸ μετανοημένη καὶ κλαίγοντας ἄλειψε τὰ πόδια του μὲ πολῦτιμο μύρο· κατόπιν ἔλυσε τὰ μαλλιά της, τὰ ἔκανε πετσέττα καὶ μ' αὐτὰ ἐσπόγγισε τὰ πανάχραντα αὐτὰ πόδια, ποὺ μετὰ ἀπὸ δύο ἡμέρες ἄσπλαχνα χέρια θὰ τὰ κάρφωναν στὸ σταυρό. Σ' αὐτὴν λοιπὸν τὴ γυναῖκα τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε ἀφιερωμένο καὶ τὸ ἔξοχο αὐτὸ τροπάριο.

Ἀπὸ τότε ποὺ γράφτηκε αὐτὸς ὁ ὕμνος πέρασαν περίπου ἑντεκα αἰῶνες, χίλια ἑκατὸ χρόνια. Ἀλλάξε ὁ ἄνθρωπος; Ἀλλάξε γραβάτα, παπούτσια, ἔπιπλα, ἀμάξια, πυραύλους. Ἀλλ' ἀκόμα καὶ ὅταν πετάει στὸ διάστημα, ἡ φύσις του δὲν ἀλλάζει. «*Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον*», εἶπαν οἱ ἀρχαῖοι. **Ὁ δυσκολώτερος ἀγώνας εἶνε, νὰ ὑποτάξης τὴ σάρκα στὸ πνεῦμα**. Γι' αὐτὸ ὁ «*οἷστρος ἀκολασίας*» σείει καὶ σήμερα τὸν κόσμον.

Ἀλλὰ τώρα ὁ ἀπατηλὸς αὐτὸς αἰώνας σκέπασε τὴν κοπριά τοῦ διαβόλου μὲ ἓνα «χρυσόχαρτο», μιὰ μοντέρνα ξενικὴ λέξι· ὁ «*οἷστρος ἀκολασίας*» λέγεται «**σέξ**» (**sex**) – νὰ τὸ χρυσόχαρτο. Καὶ τὰ μικρὰ

παιδιὰ ἀκόμη μιᾶνε γιὰ «σέξ»· Προσοχή· ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶνε ἐναντίον τοῦ γάμου. Αὐτὸ ποὺ λένε «σέξ» (ἐλληνικὰ γενετήσια ἐπιθυμία) τὸ φύτεψε ὁ Δημιουργὸς πρὸς διαιώνισιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀλλὰ αὐτὸ πλέον ἐκφυλίστηκε, ξέφυγε, πῆρε ἄλλο δρόμο. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια εἴχαμε ἄντρες καὶ γυναῖκες ἐγκρατεῖς, νέους δροσερὰ λουλούδια· σήμερα ὁ «*οἷστρος*», ἡ ἀλογόμυγα, δὲν πάει στὰ χωράφια καὶ στὰ ζῶα· κατέλαβε τὸ ραδιόφωνο, τὴν τηλεόρασι, τὸ ἔντυπο (περιοδικὰ, ἐφημερίδες κ.λπ.), τὶς ταινίες μεγάλης καὶ μικρῆς ὀθόνης. Νέες ἀλογόμυγες. Ἄντε νὰ σταθῇ τώρα τὸ παιδί καὶ ὁ νέος! Ἀριστοῦχοι καταντοῦν «κούτσουρα» καὶ «τοῦβλα». Στὴν Ἀμερικὴ ἀκοῦμε νὰ γίνεται ἐκστρατεία μὲ σύνθημα «Πετάξετε τὶς τηλεοράσεις»! Διαλύεται ἡ οἰκογένεια. Ἡ ἀμετανόητη πόρνη σείει τὸν ἄντρα, τὸν κάνει κουρέλι. Ὁ βλάξ, καὶ τὴν ὁμορφότερη γυναῖκα ἂν ἔχη, μπροστά της χασμουριέται· τοῦ πῆρε τὸ μυαλὸ ἡ διεθνὴς πόρνη μὲ τὴ φανταχτερὴ εἰκόνα. Γιατί ἂν τὴ δῆς θὰ σιχαθῆς, ἀλλὰ παρουσιάζεται μακιγιαρισμένη καὶ ἀπατᾷ. Αὐτὸ διέλυσε τοὺς γάμους.

Κακομαθημένα παιδιὰ στὸ χωριό μας μάζεuan ἀλογόμυγες στὴ φούχτα, τὶς ἔρριχναν κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ ζῶου καὶ τὸ καναν νὰ τρελλαίνεται. Τὴν ἐποχὴ τῆς Κασσιανῆς **οἱ ἀλογόμυγες** ἦταν μιὰ φούχτα, τώρα μὲ τὸν πανσεξουαλισμὸ **ἐγίναν σύννεφο**. Καὶ ἂν ἡ Κασσιανὴ εἶπε τότε μιὰ φορὰ τὸ «*οἷμοι*», τώρα ἔμεῖς πρέπει νὰ τὸ λέμε καὶ **νὰ θρηνοῦμε διαρκῶς**.

Νάτα τ' ἀποτελέσματα. Φωνάζαμε ἐμεῖς, ἀλλὰ ὁ κόσμος ἔλεγε· **Ὁ Καντιώτης εἶνε τρελλός**. Μακάρι νὰ ἤμουν ἐγὼ μόνο τρελλός καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι γνωστικοί. Θὰ διαλυθῇ τὸ ἔθνος.

Τὰ εἶδατε. Τὸ 1968 –θυμᾶστε τὰ γεγονότα–, γιὰ τὸν ἀγῶνα μας κατὰ τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ ἐκφυλισμοῦ, μὲ κύκλωσαν ἑτοιμοὶ νὰ μὲ στείλουν ἐξορία – δὲν γράφτηκαν αὐτὰ ἀκόμα. Πόσοι ἔμειναν τότε κοντά μου; Οἱ ἄλλοι πῆγαν μὲ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ «πολιτισμοῦ». Εἶμαι ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ **ὁ ἐκφυλισμὸς δὲν εἶνε πολιτισμὸς**· εἶνε ὁ τάφος τῶν πολιτισμῶν. Ποιὸς μᾶς ἄκουσε; Νά τ' ἀποτελέσματα. Θρηνεῖ ἡ Ἀθήνα. Ἐνα παιδί λεβέντης, πρώτης τάξεως παλληκάρι, θὰ ἔκανε τὴν Κυριακὴ τὸν ἀρραβῶνα του· πῆρε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του καὶ πῆγαν σὲ μιὰ ταβέρνα. Ἐνας ἄλλος ὅμως, παντρεμένος αὐτὸς καὶ μὲ παιδιὰ, ἄμα εἶδε τὴν κοπέλα τρελλάθηκε ἀπὸ «*οἷστρον ἀκολασίας*», καὶ βγαίνοντας πρὸς τὰ ἔξω τὸν κάρφωσε!...

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ, ἀδελφοί μου. Καὶ τώρα, ὅταν ἀκοῦτε τὸ τροπάριο προσπαθήστε νὰ εἰσέλθετε στὰ βαθύτερα νοήματα, καὶ **νὰ τὸ κάνετε προσευχὴ καὶ δέησι**· Ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τὰ παιδιὰ μας, νὰ σώσῃ τὶς οἰκογένειές μας, νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα μας ἀπὸ τὸν πανσεξουαλισμὸ, ποὺ τείνει νὰ διαλύσῃ ὅ,τι ὠραῖο, ὅ,τι ὑψηλό.

Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῆς ὁσίας Κασσιανῆς νὰ μᾶς προστατεύῃ καὶ σῶζῃ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2552

Μεγάλη Τετάρτη
12 Ἀπριλίου 2023 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ γυναίκα κατὰ τὸ πάθος τοῦ Κυρίου

Βρισκόμαστε, ἀγαπητοί μου, στὸ μέσον τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος. Τιμοῦμε τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ **παρατηροῦμε** γύρω ἀπὸ τὴν πάνσεπτη μορφή του νὰ κινοῦνται διάφορα **πρόσωπα** **πὺλ λαμβάνουν μέρος στὸ μεγάλο δράμα**.

Βλέπουμε **αὐτοὺς πὺλ ἴστανται ἀπέναντί του** καὶ παίζουν ἄθλιο ρόλο στὸ ἐγκλημα ἐναντίον του. Ὁ Ἰούδας π.χ. εἶνε ἡ πιὸ σκοτεινὴ ὑπαρξί· πουλάει ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων καὶ προδίδει «τὸν ἀτίμητον» Διδάσκαλό του (Μ. Πέμ. ἀποστ. αἰν.). Ἄλλα πρόσωπα εἶνε ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας, οἱ ἀρχιερεῖς πὺλ ἀπὸ μῖσος καὶ φθόνον καταδικάζουν τὸν Ἰησοῦ. Κατόπιν ἔρχεται ὁ Πιλάτος, πὺλ ἀπὸ δειλία δὲν θ' ἀντισταθῇ μέχρι τέλους ὥστε ν' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε κατηγορία τὸν Ἀθῶ. Καὶ ἀκολουθοῦν ἐπίσης ἄλλοι συνεργοὶ τοῦ ἐγκλήματος, οἱ στρατιῶτες τοῦ ἡγεμόνος, πὺλ θὰ τὸν ἐμπαΐξουν, καὶ ὁ ἐκατόνταρχος Λογγίνος, πὺλ θὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸ μαρτύριο τοῦ σταυροῦ.

Τὸ ἄξιο προσοχῆς ποιοῦ εἶνε· ὅτι στὸν κατάλογο τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ πὺλ συνήργησαν στὸν θάνατό του **δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες**.

Ἀντιθέτως, ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ τὴν ἡμέρα τῶν Βαίων σχημάτισαν διαδήλωσι καὶ φώναζαν «*Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου*» (Ἰω. 12,13), ἔτσι τώρα πίσω ἀπὸ τὸν Μάρτυρα τοῦ Γολγοθᾶ βλέπουμε ν' ἀκολουθοῦν **γυναῖκες**, πιστὲς μαθήτριές του, οἱ ὁποῖες κλαῖνε συνοδεύοντας τὴν Παναγία Μητέρα, καὶ φτάνουν μέχρι τὸν Κρανίου τόπο. Ἐκεῖ θὰ μείνουν μέχρι τέλους. Καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς θὰ ἐκπνεύσῃ, αὐτὲς θὰ φροντίσουν, μαζί με τὸν Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ἀριμαθαίας καὶ τὸ Νικόδημο τὸν ἄλλο κρυφὸ μαθητὴ, νὰ ἐνταφιασθῇ τὸ ἄχραντο σῶμα του. Αὐτὲς θ' ἀγοράσουν ἀρώματα καὶ θὰ περιμένουν νὰ περάσῃ τὸ Σάββατο. Καὶ «*λίαν πρωὶ τῆς μιᾶς σαββάτων*» (Μάρκ. 16,2), –ὅλη νύχτα δὲν θὰ κοιμηθοῦν– θὰ βρεθοῦν στὸ μνημεῖο. Δὲν θὰ εἶνε λοιπὸν

καθόλου τυχαῖο, ὅτι οἱ μυροφόρες γυναῖκες θὰ εἶνε ἐκεῖνες πὺλ πρῶτες θ' ἀκούσουν καὶ τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*», ὅτι ἡγέρθη ὁ Κύριος.

Εἶνε πρὸς τιμὴν τῶν γυναικῶν τὸ ὅτι ἡ στάσι τους εἶνε πάντα δίπλα στὸ Χριστό. Καὶ δὲν εἶνε μόνο οἱ μυροφόρες· ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὲς, ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ἐκδηλώθηκε ἀκόμα καὶ μία εἰδωλολάτρισσα, πὺλ λεγόταν **Κλαυδία Πρόκλα**. Εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ Ποντίου Πιλάτου. Αὐτὴ, τὴν ὥρα πὺλ ὁ σύζυγός της κλονιζόταν καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ υπογράψῃ τὴν καταδίκη τοῦ Ναζωραίου, τοῦ διαμήνυσσε ἐκεῖ στὸ δικαστικό βῆμα· Πρόσεξε πάρα πολὺ! εἶδα τὴ νύχτα ὄνειρο, δὲν πρέπει νὰ υπογράψῃς τὴν καταδίκη τοῦ Ἀθῶ! (βλ. Ματθ. 27,19). Ὁ Πιλάτος δυστυχῶς δὲν τὴν ἄκουσε. Ἡ Ἐκκλησία ὁμως εἶδε, ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ κρίθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ ἄξια νὰ δεχθῇ αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι, καὶ ὅτι τὴν κρίσιμη ἐκείνη ὥρα αὐτὴ ὡμολόγησε ὑπὲρ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ κατέταξε τὴν Πρόκλα μετὰ τῶν ἁγίων· τὴν ἐορτάζουμε στίς 27 Ὀκτωβρίου.

Ἐν συγκρίσει μετὰ τὸν ἄντρα, **ἡ γυναίκα κατὰ κανόνα εἶνε κοντὰ στὸ Χριστό**. Καὶ αὐτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ παρατηρῆται μέχρι σήμερα. Δέκα χιλιάδες ἐκκλησίαις ἔχει ἡ Ἑλλάδα, μικρὲς καὶ μεγάλες· ἐὰν τις ἐπισκεφθοῦμε, θὰ δοῦμε ὅτι στὰ ἐκκλησιάσματα τῶν ναῶν ἡ πλειονότης εἶνε γυναῖκες. Οἱ ἄντρες; ἀποδεικνύονται ἀδιάφοροι. Ἰδίως οἱ νέοι ἀπουσιάζουν· προτιμοῦν νὰ λιμνάζουν στὰ διάφορα κέντρα ψυχαγωγίας. Ὁ κανόνας αὐτὸς ἔχει βέβαια τὶς ἐξαιρέσεις του· ἡ γυναίκα πάντως ἔχει βαθύτερο τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα, καὶ γι' αὐτὸ πλησιάζει στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ θυμᾶμαι –πάνε τώρα τόσα χρόνια– τὰ ἐξῆς **δύο περιστατικά**.

✓ Ὅταν ἦμουν ἱεροκήρυκας στὴν Ἀθήνα τὰ ἔτη 1950-60, ἤλεγξα σὲ ἓνα ναὸ ἐξ αἰτίας τῶν καλλιστείων αὐστηρὰ τὶς γυναῖκες γιὰ τὴ γύμνια τους. Ὅταν τελείωσα, μετὰ πλησίασε **μιά**

ταπεινή γυναίκα καὶ μοῦ λέει· Πάτερ, τὰ λὲς ὑπερβολικὰ τὰ πράγματα. Τὰ καλλιστεῖα εἶνε μία παρεκτροπή. Οἱ γυναῖκες γενικὰ εἶνε πιὸ κοντὰ στὸ Χριστό. Σ' ἐρωτῶ· τὸ Χριστὸ γυναίκα τὸν πρόδωσε; γυναίκα πῆγε μάρτυρας κατηγορίας ἐναντίον του; γυναίκα τὸν σταύρωσε; Ὁχι. Μόνο ἄντρες τὰ ἔκαναν αὐτά. Ἡ γυναίκα ἀντιθέτως στάθηκε κοντά του καὶ πολλές φορές ὑπῆρξε ὄργανο τῆς θείας προνοίας.

✓ Θυμᾶμαι ἐπίσης, ἀπὸ τὴν προσωπικὴ μου ζωή, ὅταν ἤμουν στὴν Κοζάνη ἐπὶ γερμανικῆς κατοχῆς τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1944. Τότε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ σπουδαῖες γυναῖκες εἶχαν διοργανώσει συσσίτιο καὶ τρέφονταν ὀχτῶ χιλιάδες πεινασμένοι ἄνθρωποι. Τότε κάποιοι ἐχθροὶ θέλησαν νὰ μὲ συκοφαντήσουν. Μὲ διέβαλαν καὶ οἱ Γερμανοὶ ἦταν ἔτοιμοι νὰ μὲ καταδικάσουν εἰς θάνατον. Ποιὸς μ' ἔσωσε; Ὁ Θεὸς βέβαια, ἀλλὰ ὄργανό του ἔγινε μία εὐγενὴς γυναίκα, ἡ **Ἀρτεμισία Σκρέκα**. Αὐτὴ εἶχε σύζυγο τὸν εἰσαγγελέα. Ἐνῶ λοιπὸν κρινόμουν στὸ δικαστήριον, αὐτὴ στέλλει σημεῖωμα στὸν σύζυγό της καὶ τοῦ λέει· Θόδωρε –ἔτσι τὸν λέγανε–, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ προσέξῃς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Αὐγουστίνου· μὴ γίνῃς Πιλᾶτος καὶ καταδικάσῃς ἕναν ἄθῳ, ποὺ εὐεργέτησε τὴν πόλιν. Καὶ πράγματι, ὁ λόγος της ἔφερε ἀποτέλεσμα, ἄλλαξε τὰ πράγματα, δὲν καταδικάστηκα. Ἄν θέλετε λεπτομέρειες, διαβάστε τὸ βιβλίον «Ἡ ἀντίστασις τῆς ἀγάπης» (Κοζάνη 2014³, σσ. 272-280), ποὺ ἔγραψε ὁ θεολόγος Παναγιώτης (ἔπειτα ἀρχιμανδρίτης Αὐγουστίνος) Μύρου. Ὅταν τὸ διαβάσεις φαίνεται σὰν παραμῦθι· δὲν εἶνε ὅμως παραμῦθι, εἶνε γεγονότα τὰ ὁποῖα συνέβησαν.

Δὲν ἀρνοῦμαι βέβαια, ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες δὲν εἶνε τὸ ἴδιον. Χθὲς ἡ Κασσιανὴ μᾶς ὑπενθύμισε, ὅτι ὁ βασιλεὺς Θεόφιλος, ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ τὴν κἀνὴ σύζυγό του, ὅταν τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέῃ, ὅτι «*Διὰ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρείττονα*», ταραχτήκε καὶ ἄλλαξε γνώμη, διότι αὐτὸς ἐπέμενε στὴν ἄλλη ἐκδοχή, ὅτι «*Διὰ γυναικὸς ἐρρήνῃ τὰ φαῦλα*». Ὅταν λοιπὸν γίνεταί λόγος γιὰ γυναίκα, νὰ συνεννοοῦμεθα· **ποιὰ γυναίκα ἐννοοῦμε;** Ἡ γυναίκα ὅταν πιστεύῃ στὸ Χριστὸ εἶνε ἄγγελος, ὅταν δὲν πιστεύῃ στὸ Χριστὸ εἶνε θηρίον, τέρας. Ἔχουμε τέτοια παραδείγματα μέσα στὴν ἱστορία. Προτιμότερο νὰ ζήσῃς στὴν ἔρημον μαζί μὲ τὰ ἄγρια θηρία, παρὰ νὰ συμβιώνῃς μὲ γυναίκα ποὺ δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ ἡ ἁγία Γραφὴ ἐρωτᾷ· «*Γυναίκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει;*» (Παρ. 29ο κεφ., 31,10)· ποιὸς θὰ βρῇ γυναίκα ἀνδρεία, γενναία, πιστή; Αὐτὸς θὰ εἶνε εὐτυχής,

ἰδίως τώρα στὴν ἐποχὴ μας. Ἡ Χριστιανὴ γυναίκα ἔγινε πλέον σπάνιον εἶδος.

Πολλὲς γυναῖκες σήμερα, ἐπηρεασμένες ἀπὸ μοντέρνες ἰδέες, ἔχασαν τὴν εὐαισθησίαν τους καὶ ἔγιναν πολὺ σκληρές. Ἐφτασαν στὸ σημεῖον, ἐνῶ ἐκ φύσεως ἡ γυναίκα ἀγαπᾷ καὶ πονεῖ τὸ σπλάχνο της, αὐτὲς νὰ τὸ μισοῦν καὶ νὰ διαπράττουν τὸ μεγαλύτερον ἔγκλημα, τὴν **ἄμβλωσιν ἢ ἔκτρωσιν** σκοτώνουν ἐν ψυχρῷ τὸ παιδί ποὺ κυοφοροῦν! Συγχωρεῖ ὁ Θεὸς τὸ ἔγκλημα αὐτό; Ὅταν στὴ Φλώρινα ἔγινε γι' αὐτὸ διαδήλωσις, ἕνα ἀγοράκι κρατοῦσε πινακίδα ποὺ ἔγραφε· **Μάνα, γιατί μὲ σκοτώνεις;** Σήμερα στὴν Ἑλλάδα, μὲ νόμον ποὺ ψήφισαν οἱ βουλευταὶ μας στὴ βουλή, κηρύσσονται ἄθῳ οἱ δολοφόνοι· ὁ γιατρὸς ποὺ ἐκτελεῖ τὴν ἔκτρωσιν, ἡ μάνα ποὺ τὴ δέχεται καὶ ὁ πατέρας ποὺ συνεργεῖ. Μὲ γυναῖκες χωρὶς Χριστὸ οἱ ἐκτρώσεις ἔφτασαν τὶς πεντακόσες χιλιάδες. Παιδιὰ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε· στὴν Τουρκίαν ὅμως ἕνας Τοῦρκος πεθαίνει τὸ πρῶν καὶ μέχρι τὸ βράδυ γεννιῶνται δώδεκα! Τί ὠφελοῦν οἱ γιορτὲς καὶ τὰ πανηγύρια ποὺ κάνουμε;

Εἶνε σκληρὴ ἡ ἐποχὴ μας. Πρὶν χρόνια μιὰ γυναίκα ἦρθε καὶ μοῦ λέει· –Εἶμαι ἔγκυος καὶ ὁ ἄντρας μου μὲ σπρώχνει νὰ κάνω ἔκτρωσιν. –Ὁχι, τῆς λέω, μὴν κάνῃς· μέινε πιστὴ στὸ Θεό. Καὶ ἔμεινε πιστὴ. Γέννησε, καὶ σήμερα τὸ ἀγοράκι της εἶνε ἕνας ἔξυπνος μαθητὴς λυκείου. Λοιπὸν, **μακριὰ ἀπὸ τὸ ἔγκλημα!**

Ἄς συγκρίνουμε τώρα τοὺς δύο τύπους γυναικας· τὴν σημερινὴ αὐτάρεσκη καὶ ἰδιοτελῇ, ἄσπλαχνη καὶ ἄκαρδη παιδοκτόνον, μὲ τὴν εὐγενὴ καὶ πιστὴν γυναίκα τῆς θυσίας ποὺ συνοδεύει αὐτὲς τὶς μέρες, κοντὰ στὴν ὑπεραγία Θεοτόκον, μὲ γενναίαν ψυχὴ τὸν Κύριόν μας καθὼς ἐκεῖνος ὁδεύει πρὸς τὴν ὑπερτάτην θυσίαν τοῦ Γολγοθᾶ. **Ἡ διαφορὰ εἶνε χαώδης.**

* * *

Τὴν ἁγία καὶ Μεγάλαν Ἑβδομάδα, ἀδελφοί μου, ἂς συλλέξουμε ὅ,τι ἱερὸ καὶ ἅγιον, καὶ ἂς ἀποστραφοῦμε ὅ,τι εὐτελὲς βλέπουμε στὰ πρόσωπα ποὺ κινοῦνται γύρω ἀπὸ τὸν πάσχοντα Κύριόν μας. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ καὶ σ' ἐμᾶς λίγην ἀπὸ τὴν **πίστι καὶ ἀγάπην** τῶν ἁγίων ἐκείνων γυναικῶν· λίγην ἀπὸ τὴν **μετάνοιαν** τοῦ εὐγνώμονος ληστοῦ ποὺ εἶπε τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε...*» (Λουκ. 23,42)· λίγην ἀπὸ τὴν **εἰλικρινὴ ὁμολογίαν** τοῦ ἑκατοντάρχου Λογγίνου ποὺ ἀναγνώρισε ὅτι «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος*» (Ματθ. 27,54).

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ, μὲ ἐξομολόγησιν καὶ καθαρὴν καρδίαν νὰ φτάσουμε στὸ Πάσχα ὑμνοῦντες Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα· ἀμήν.

(f) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 871²

Μεγάλη Παρασκευὴ βράδυ
14 Ἀπριλίου 2023 (2002)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Φῶς στὸν κάτω κόσμο

«Ὡ χαρὰς ἐκείνης, ὃ πολλῆς ἡδονῆς,
Ἰησοῦ, ἧς τοὺς ἐν ᾄδῃ πεπλήρωκας,
ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς!»
(Α' στάσις ἐγκωμίων)

Ὁ Ἐπιτάφιος Θρήνος, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἓνα ἀριστούργημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιήσεως. Εἶνε μία ωραία ἀνθοδέσμη ποὺ προσφέρει ἡ Ἐκκλησία μας στὸν ἐσταυρωμένο Βασιλέα τοῦ κόσμου.

Στὸ Ἅγιο Ὅρος ἀπόψε οἱ μοναχοὶ κάθονται μέχρι τὶς 2 ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ ψάλλουν ὅλα τὰ **Ἐγκώμια**. Ἐδῶ στὸν κόσμο ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς φιλόανθρωπη μάνα, διάλεξε καὶ ψάλλει μόνο **99** ἀπὸ αὐτά, γιὰ νὰ μὴν κουράζονται οἱ Χριστιανοί.

Ἐχῶ συνήθεια κάθε χρόνο, πρὶν ἀρχίσουν νὰ ψάλλωνται τὰ ἐγκώμια, νὰ ἐρμηνεύω ἓνα ἀπὸ αὐτά. Σήμερα θὰ προσπαθήσω, μὲ λίγα ἀπλὰ λόγια, νὰ σᾶς μιλήσω ἐπάνω στὸ ἐγκώμιο τοῦ Ἐπιταφίου θρήνου ποὺ λέει:

«Ὡ χαρὰς ἐκείνης, ὃ πολλῆς ἡδονῆς,
Ἰησοῦ, ἧς τοὺς ἐν ᾄδῃ πεπλήρωκας,
ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς!» (Α' στ.).

Δηλαδή· Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, πόσο μεγάλη ἦταν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐχαρίστησι, μὲ τὴν ὁποία γέμισες τὶς ψυχὰς τῶν νεκρῶν στὸν ᾄδη, ὅταν ἀστράψε τὸ φῶς σου κάτω ἐκεῖ στὰ σκοτεινὰ βάθη του!

Τὸ ἐγκώμιο αὐτὸ ἀνήκει στὴν Α' στάσι καὶ μιλάει γιὰ τὸν **κάτω κόσμο**. Ὁ τσομπᾶνος, ὁ χωρικός, ἡ ἀπλοϊκὴ γυναίκα πιστεύουν, ὅτι ὑπάρχει ὁ **κάτω κόσμος**. Αὐτοὶ εἶνε πιὸ σοφοὶ ἀπὸ τοὺς δῆθεν ἐπιστήμονες, ποὺ ἀρνοῦνται τὰ πάντα. Τοῦτος ὁ κόσμος ποὺ ζοῦμε, λέγεται **ἄνω**· ὁ ἄλλος ποὺ θὰ πᾶμε, λέγεται **κάτω**. Ἡ Ἐκκλησία μας τὸν κάτω κόσμο τὸν ὀνομάζει «**ᾄδην**», οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὸν ὀνόμαζαν «**τάρταρον**». Ὅσοι διαβάζουν, θὰ ξέρουν ὅτι ἡ ἀρχαία μυθολογία ἔλεγε, ὅτι ὠρισμένοι, ὅπως ὁ Διόνυσος, ὁ Ὀρφεὺς καὶ ὁ Ἡρακλῆς,

τόλμησαν νὰ κατεβοῦν στὸν ᾄδη. Ἀλλὰ οἱ διηγήσεις αὐτὲς εἶνε μῦθοι. Ἐδῶ στὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἡ πραγματικότης. Στὸν **κάτω κόσμο** εἶνε **οἱ ψυχὰς ὅλων τῶν κεκοιμημένων**. Αὐτὸ σὲ μερικὸς φαίνεται παραμῦθι καὶ ρωτοῦν· **Ὑπάρχει κάτω κόσμος;**

Ἐμένα ρωτᾶτε; Ἀνοίξτε τὴ Γραφή. Ῥωτήστε τὴν ἱστορία τοῦ κόσμου, τοὺς τάφους τῶν προγόνων, τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ, καὶ θὰ μάθετε ὅτι, ὅσο βέβαιο εἶνε ὅτι ὑπάρχει αὐτὸς ὁ κόσμος, ὁ ἥλιος, τὰ ἀστέρια, οἱ θάλασσες, οἱ ὠκεανοί, ἡ γῆ αὐτὴ ποὺ πατοῦμε ποὺ βλέπουμε ποὺ ζοῦμε ποὺ ἀναπνέουμε, ἄλλο τόσο βέβαιο καὶ ἀκόμη βεβαιότερο εἶνε ὅτι **ὑπάρχει καὶ ὁ ἄλλος κόσμος**. Δὲν εἴμαστε ὑλισταὶ καὶ ἄθεοι νὰ νομίζουμε, ὅτι ὁ τάφος εἶνε τὸ τέλος τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως.

Τὸ ἐγκώμιο ποὺ ἐρμηνεύουμε μιλάει γιὰ τὶς **ψυχὰς** τῶν ἀνθρώπων ποὺ πέθαναν πρὸ Χριστοῦ, ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅλοι ἐκεῖνοι ἔφυγαν μὲ τὴ λαχτᾶρα νὰ δοῦν τὸ πρόσωπό του, μὰ δὲν ἀξιώθηκαν. Ἡ Ἐκκλησία μας διδάσκει, ὅτι ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ ἄφησε τὴν τελευταία του πνοὴ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, κατέβηκε στὸν κάτω κόσμο. Καὶ ὁ ᾄδης, ὁ τάρταρος, ὁ χάρος –ὅπως θέλετε ὀνομάστε τον–, ποὺ ἦταν τρομερὸς καὶ ἀπαίσιος, καὶ ἔσυρε στὸ ἄρμα του ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, μικροὺς – μεγάλους, στρατηγούς, βασιλιᾶδες καὶ αὐτοκράτορες, στενοχωρήθηκε, ταραχτήκε, «ἐπικράνθη» (Ἠσ. 14,9). Διότι ὁ Χριστὸς ἔσπασε τὶς πύλες του, τὶς χάλκινες καὶ σιδερένιες, καὶ μπήκε ἐκεῖ νικητὴς καὶ θριαμβευτὴς.

Τότε μέσα στὸ σκοτάδι ἐκεῖνο ἔλαμψε ὁ Ἥλιος. Καὶ τὸν εἶδαν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἐπὶ αἰῶνες καὶ χιλιετίες ἦταν πεθαμένοι. Τὸν εἶδε ὁ Ἀδὰμ, ἡ Εὕα, ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ,

ὁ Μωυσῆς, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὁ Δαυΐδ, ὁ Σολομών... Τὸν εἶδαν οἱ προφῆτες, ἰδιαιτέρως ὁ Ἡσαΐας. Τὸν εἶδαν ἀκόμη οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης... **Τὸν εἶδαν γενεές γενεῶν καὶ χάρηκαν χαρὰ μεγάλη.** Αὐτὸ ἀκριβῶς περιγράφει σήμερα τὸ ὥραϊο αὐτὸ ἐγκώμιο.

Τί συμπεράσματα βγάζουμε; **“Ὅτι ἡ ζωὴ δὲν τελειώνει στὸν τάφο.** Τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη δὲν βάζει τελεία καὶ παῦλα στὴν ὑπαρξι. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο σῶμα, στομάχι, κοιλιὰ, ἔντερα, πεπτικὸς σωλήνας ἀεὶ πληρούμενος καὶ ἐκκενούμενος. Ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἔχουμε σύνθημα τὸ *«Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν»* (Ἡσ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32). Γι' αὐτὸ τὸ δικό μας Πάσχα δὲν εἶνε ὑλικό, Πάσχα φαγητῶν καὶ γλυκυσμάτων, Πάσχα γαστρονομικό. Εἶνε Πάσχα πνευματικό.

Ὁ θάνατος δὲν μᾶς τρομάζει. Εἶνε γέφυρα, ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό. Ὅπως στὰ ποτάμια ὑπάρχουν γέφυρες γιὰ νὰ περνοῦν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ μία ὁχθὴ στὴν ἄλλη, καὶ ὅλοι οἱ μεγάλοι ποταμοὶ (Δούναβις, Σηκουάνας, Ἀξιός, Ἀλιάκμων κ.λπ.) ἔχουν μεγάλες γέφυρες, ἔτσι εἶνε καὶ **ὁ θάνατος· εἶνε ἓνα γεφύρι,** ποὺ περνοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ βρεθοῦν ἀπὸ τὴ μία ὁχθὴ στὴν ἄλλη. Ἡ μία ὁχθὴ εἶνε ἡ παρούσα ζωὴ, καὶ ἡ ἄλλη εἶνε ἡ αἰώνια. Μὲ τὸ θάνατο πηγαίνουμε *«ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν»* (Ἰω. 5,24).

Σήμερα εἶνε **ἡ ἡμέρα τῶν νεκρῶν.** Τὰ παλιὰ χρόνια τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὅλοι πηγαιναν στοὺς τάφους καὶ ἄφηναν λουλούδια. Σήμερα ἐορτάζουν οἱ νεκροί. Σήμερα χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις στοὺς τάφους, γιατί ὁ Χριστὸς κατέβηκε στὸν ᾄδη καὶ γέμισε μὲ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη τὶς ψυχές, ἀνέστησε τοὺς νεκρούς.

Μετὰ τὰ ἐγκώμια καὶ τὴν περιφορὰ τοῦ ἐπιταφίου θ' ἀκούσετε καὶ μία **προφητεία ἀπὸ τὸ 37ο κεφάλαιο τοῦ Ἰεζεκιήλ (στίχ. 1-14).** Ἔχει μεγάλη σημασία. Λάμπει ἡ εἰκόνα της. Κήρυγμα ἀναστάσεως κάνει. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο μετέφερε τὸν Ἰεζεκιήλ σὲ μία ἀπέραντη πεδιάδα, σ' ἓνα πεδίο σκληρῆς μάχης, ὅπου ἔπесαν νικροὶ μυριάδες ἄνθρωποι καὶ τὰ κόκκαλά τους εἶχαν κάνει βουνό. Καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο τὸν ἐρωτᾷ –Τί λές, ἄνθρωπε, τὰ κόκκαλα αὐτὰ μποροῦν ν' ἀναστηθοῦν; Κοντοστάθηκε ὁ Ἰεζεκιήλ. Καὶ τότε τοῦ λέει –Κήρυξε σ' αὐτὰ τὰ γυμνὰ κόκκαλα, καὶ θ' ἀναστηθοῦν. Κι ὅταν ὁ προφῆτης κήρυξε, τὰ κόκκαλα ζωντάνεψαν. Ἀναστήθηκαν ὅλοι, ἔγινε

μία ἀπέραντη στρατιά. Αὐτὴ τὴ λαμπρὴ εἰκόνα παριστάνει ἡ προφητεία.

Γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες ἡ προφητεία αὐτὴ **ἔχει καὶ ἐθνικὴ σημασία.** Ἀπ' αὐτὴν ἐμπνεύστηκε ὁ ἐθνικός μας ποιητής, ὁ Διονύσιος Σολωμός, καὶ ἔγραψε τὸν ἐθνικό μας ὕμνο «Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά...». Αὐτὴ τὴν προφητεία διάβασε καὶ σ' ἓνα ἐξωκκλήσι τῶν Ἀθηνῶν, στὴν Ἑκάλη τὸ 1918, ὁ τότε πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος Ἐλευθέριος Βενιζέλος. Τέτοια μέρα, Μεγάλῃ Παρασκευῇ, τὴ διάβασε ὡς ἀναγνώστης· καὶ ἔκλαιγε. Κι ὅταν τὸν ρώτησαν –Γιατί, κύριε πρόεδρε, κλαῖς; ἀπήντησε· –Βλέπω στὴν προφητεία αὐτὴ τὸ ὄραμα τῆς νέας Ἑλλάδος, βλέπω τὴν Ἑλλάδα ἀναστημένη, «Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά...». Τὸ εἶπε ἐκεῖνος, ποὺ πῆρε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴ Μελούνα καὶ τὴν ἔφτασε μέχρι τὴν Ἀγκυρα καὶ τὴ Σόφια.

Βλέπετε λοιπόν, ἀγαπητοί μου, **τὰ λόγια τῆς ἁγίας Γραφῆς,** ποὺ ἐμεῖς τ' ἀκοῦμε μὲ τόση ἀνορεξία καὶ ἀδιαφορία, πόση δύναμι ἔχουν; Δυστυχῶς δὲν ἔχουμε συνηθίσει ἀπὸ παιδιὰ νὰ παρακολουθοῦμε μὲ προσοχὴ τὰ θεσπέσια αὐτὰ ἀναγνώσματα, ποὺ συγκίνησαν καὶ συγκινοῦν χιλιάδες ψυχές.

Ἄς ἀκούσουμε λοιπόν ἀπόψε τὴν προφητεία. Ὅσοι εἴστε μορφωμένοι καὶ διανοούμενοι, μπορεῖτε νὰ τὴν κατανοήσετε περισσότερο. Καὶ **ἂς δοξάσουμε τὸ Θεό,** ποὺ μᾶς ἀξίωσε σὲ ἐλεύθερη πατρίδα νὰ ἐορτάζουμε τὴν ἁγία καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ καὶ νὰ ψάλλουμε τὸν Ἐπιτάφιο Θρῆνο.

Ἀπόψε σᾶς παρακαλῶ ὄχι γέλια καὶ καγχασμοί, ὄχι συζητήσεις ἐπὶ διαφόρων ἄλλων πραγμάτων. Ἀπόψε **ὁ νοῦς μας νὰ εἶνε στὸ μεγάλο μας Νεκρό!** Καὶ κοντὰ στὸ μεγάλο Νεκρό, νὰ θυμηθοῦμε **καὶ τοὺς ἄλλους νεκρούς μας.** Οἱ ἀρχαῖοι Χριστιανοὶ καὶ οἱ πρόγονοί μας στὴ Μακεδονία, στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ στὸν Πόντο ξυπνοῦσαν τὰ μεσάνυχτα, γονάτιζαν, προσεύχονταν καὶ ἔκλαιγαν γιὰ τοὺς νεκρούς των. Καὶ ποιός ἀπὸ μᾶς δὲν ἔχει κάποιον νεκρό; τὴ μάνα, τὸν πατέρα, τ' ἀδέρφια, τοὺς μάρτυρες, τοὺς ἥρωες, τοὺς ὁμολογητάς... Δὲν εἶνε Χριστιανός, δὲν εἶνε οὔτε ἄνθρωπος, ἐκεῖνος ποὺ ξεχνᾷ τοὺς νεκρούς του. Ἄς θυμηθοῦμε κ' ἐμεῖς σήμερα Μεγάλῃ Παρασκευῇ ὅλους τοὺς νεκρούς ὅλων τῶν αἰώνων καὶ τῶν ἐποχῶν, ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔπесαν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος. Ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν Μ. Παρασκευῇ βράδυ στὸν ἐπιτάφιο 4-4-1980.
Καταγραφή καὶ σύντμησης 3-5-2002, ἐπανέκδοσις 19-3-2023.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ'
Ἀριθμ. φύλλου 678²

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ
16 Ἀπριλίου 2023 (1999) ἑσπέρας

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ Ἀνάστασις ρίζα καὶ θεμέλιο τῆς πίστεως

«Ὡ θείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς·
μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσσεσθαι...»
(Πάσχα μεγαλυν. θ' ᾠδ. καν.)

Ἀκούσαμε, ἀδελφοί μου, τὸν χαρμόσυνο χαιρετισμὸν «**Χριστὸς ἀνέστη**». Οἱ δύο αὐτὲς λέξεις εἶνε τὸ θεμέλιο τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας.

Ὅλα σήμερα, καὶ ἡ θεία λειτουργία, καὶ τὰ τροπάρια ποὺ ἀκούγονται, καὶ τὰ ἀναγνώσματα, ὅλα κηρύττουν τὴν **ἀνάστασι τοῦ Κυρίου**.

Ἑορτάζουμε τὴν Ἀνάστασι ὄχι 1 ἡμέρα ἢ 2 ἢ 3 ἢ 7 τὸ πολὺ ἡμέρες, ὅπως ἄλλες ἑορτές· ἑορτάζουμε τὴν Ἀνάστασι 40 μέρες, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως. Καὶ ὄχι μόνο 40 μέρες, ἀλλὰ καὶ ἄλλες 52 Κυριακές. Ἡ κάθε **Κυριακὴ** τοῦ ἔτους εἶνε ἀφιερωμένη στὴν Ἀνάστασι. Γι' αὐτὸ κανονικὰ οἱ Χριστιανοὶ δὲν κάνουμε κόλλυβα τὴν Κυριακὴ, ἀλλὰ μόνο τὸ Σάββατο. Τὴν Κυριακὴ δὲν χρειάζονται δάκρυα, δὲν χρειάζεται πένθος· γιατί ἀνέστη ὁ Κύριος.

Γιατί δίνει τόσο **μεγάλῃ σημασίᾳ** ἡ Ἐκκλησία μας στὴν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἑορτάζει 40 + 52 = 92 ἡμέρες; Διότι αὐτὴ **εἶνε ἡ ρίζα** τῆς χριστιανικῆς πίστεως, **τὸ θεμέλιο** τοῦ θείου οἰκοδομήματος. Στέκεται δέντρο χωρὶς ρίζα; στέκεται σπίτι χωρὶς θεμέλιο; Ἄν μποροῦν νὰ σταθοῦν αὐτά, τότε μπορεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας χωρὶς τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ.

Λόγια σταρᾶτα· ἡ ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ἢ δὲν ἀναστήθηκε. Ἐὰν δὲν ἀναστήθηκε, τότε ἡ θρησκεία μας εἶνε ψέμα· τότε νὰ ἐνωθοῦμε με τοὺς ἀθέους, νὰ γκρεμίσουμε τὶς ἐκκλησιές, νὰ καταργήσουμε τὴ λατρεία, νὰ πνίξουμε τοὺς παπᾶδες, νὰ ἐξαφανίσουμε τὸν Χριστιανισμό· γιατί δὲν πρέπει νὰ ζοῦμε με τὸ ψέμα. Ἀλλ' ἐὰν ἀναστήθηκε –καὶ **ἀναστήθηκε ὄντως ὁ Κύριος**–, τότε ἡ θρησκεία μας εἶνε ἀληθινή· καὶ τότε ἔχουμε ρίζα, θεμέλιο, ἄγκυρα, ἐλπίδα καὶ φῶς.

Ἀναστήθηκε ὁ Κύριος. Καὶ καμμιά ἄλλῃ ἀλήθεια δὲν ἔχει τόσες **ἀποδείξεις** ὅσες ἔχει τὸ ὕψιστο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως.

Ποιὲς εἶνε οἱ ἀποδείξεις αὐτές; Ὁ Κύριος

μετὰ τὴν ἀνάστασί του δὲν πῆγε νὰ κρυφτῇ σὲ καμμιά σπηλιά. **Παρουσιάστηκε** καὶ μία καὶ δύο καὶ τρεῖς καὶ τέσσερις καὶ περισσότερες φορὲς **στοὺς δικούς του**· ἔντεκα (11) ἐμφανίσεις περιγράφουν τὰ Εὐαγγέλια. Παρουσιάστηκε καὶ πρῶτ' καὶ μεσημέρι καὶ δειλινό. Παρουσιάστηκε καὶ στὴν ἀκρογιαλιά καὶ στὸ βουνό. Παρουσιάστηκε καὶ σὲ ἕναν καὶ σὲ δύο καὶ σὲ πεντακόσους. Παρουσιάστηκε καὶ στὸ Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος ἤθελε τρόπον τινὰ νὰ κάνῃ ἔρευνα ἀνατομικὴ ἐπάνω στὸ ἅγιο σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μόλις τὸν εἶδε ἀναστημένο φώναξε «**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**» (Ἰω. 20,29).

Ἡ ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ εἶνε τὸ θεμέλιο τῆς Χριστιανοσύνης.

Ὁ Χριστὸς κατέβηκε στὸν ᾅδη, πάλεψε με τὸ χάρο, **τὸν ἐνίκησε**, καὶ συνέτριψε τὶς πύλες τοῦ ᾅδου. Ἔσπασε τὶς σφραγίδες του καὶ νικητῆς καὶ θριαμβευτῆς βγῆκε ἀπὸ τὸν τάφο.

Ὁ Χριστὸς δὲν ζῇ τὴν ταπεινὴ ζωὴ τῶν 5 αἰσθησεων, ὅπως ἐμεῖς. **Ὁ Χριστὸς ζῇ** στὴ σφαῖρα τοῦ πνεύματος, **στὸ πλήρωμα τῆς ζωῆς**.

Ὁ Χριστὸς δὲν ζῇ ἀπλῶς ὅπως ζοῦν οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς. Ὁ Χριστὸς **ζῇ ὡς Θεός**. Καὶ ὄχι ἀπλῶς ζῇ, ἀλλὰ καὶ νικᾷ καὶ **θριαμβεύει**. **Ποῦ;**

✓ Νικᾷ καὶ θριαμβεύει πρῶτον μέσα **στὴν ἀνθρώπινη καρδιά**, ὅπου κρύβονται μυστήρια ἀθάνατα, ἀγῶνες, θυσίες, ἰδανικά.

✓ Νικᾷ καὶ θριαμβεύει ὁ Χριστὸς μέσα **στὴν παγκόσμιον ἱστορίαν**, στὴν ὁποία ἐμφανίζονται νέοι ἄνθρωποι, ἀναστημένοι ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν παθῶν καὶ τῆς φθορᾶς. Δὲν θὰ νικήσῃ ἡ ἀρκούδα, δὲν θὰ νικήσῃ τὸ λιοντάρι, δὲν θὰ νικήσῃ ἡ λεοπάρδαλις καὶ τ' ἄλλα ἄγρια θηρία· δὲν θὰ νικήσουν τὰ ἄθεα συστήματα, ποὺ ἐπικρατοῦν προσωρινὰ καὶ γιὰ λίγο πάνω στὴ γῆ. **Ἡ τελικὴ νίκη εἶνε τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου** (Ἀπ. 5,6)

17,14). Τὸ δὲ Ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

✓ Νικᾷ καὶ βασιλεύει ὁ Χριστὸς στὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων, νικᾷ στὴν παγκόσμιο ἱστορία, ἀλλὰ προπαντὸς νικᾷ καὶ θριαμβεύει μέσα **στην Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία του**. Θὰ ἐμάκρυνε πολὺ ὁ λόγος, ἀν θὰ ἤθελα νὰ δείξω, μὲ ποιοῦ τρόπο νικᾷ καὶ θριαμβεύει ὁ Χριστὸς μας στὴν Ὁρθόδοξο Ἀνατολική μας Ἐκκλησία.

Νικᾷ. Τὸ **ὑποσχέθηκε** ὁ Χριστὸς· καὶ ὁ λόγος του εἶνε ἀληθινός, καὶ μύρια παραδείγματα ἀποδεικνύουν τὴν ἀλήθειά του. Μᾶς εἶπε ὁ Χριστὸς· «Δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω ὀρφανούς» (Ἰω. 14,18). «**Θὰ εἶμαι μαζί σας μέχρι τερμάτων αἰῶνος**», λέει σήμερα τὸ ὠραῖο τροπάριο τοῦ κατόνους (Πάσχ. καν. ᾠδ. θ').

Εἶνε μαζί μας ὁ Χριστὸς. **Ποῦ** εἶνε μαζί μας; Ἐδῶ, **μέσα στην Ἐκκλησία**. Ἡ Ἐκκλησία, ὅπως εἶπε ὁ ὁμώνυμός μου ἅγιος, ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος, εἶνε «ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας». Αὐτὸς εἶνε ὁ ὠραιότερος ὀρισμὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, ὑπάρχει καὶ ὁ Χριστὸς· καὶ ἔφ' ὅσον ὑπάρχει ὁ Χριστὸς, ὑπάρχει καὶ ἡ Ἐκκλησία. Μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὁ Κύριός μας θὰ νικᾷ. Ἔως ὅτου μαρμαίρουν τὰ ἄστρα καὶ ἀνατέλλουν οἱ ἥλιοι καὶ ὑψώνονται τὰ ὄρη καὶ ῥέουν οἱ ποταμοί· ἔως ὅτου ὑπάρχει πνοή, ἔως ὅτου ὑπάρχει καρδιά ποὺ χτυπᾷ· ἔως ὅτου τὰ ἄνθη φυτρώνουν ἐπὶ τῆς γῆς, ἔως ὅτου ὑπάρχει ἔαρ γλυκύτατο, **μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος**, ὁ Κύριός μας θὰ παραμένῃ ὁ μόνος νικητὴς καὶ θριαμβευτής.

Ὅσοι εἶνε πιστοί, ὅσοι ἔχουν τὸ Χριστὸ στὴν καρδιά τους, αὐτοὶ τὸν λατρεύουν καὶ αἰσθάνονται ἱερὸ ῥίγος στὸ ἀντίκρυσμά του. **Τὸν αἰσθάνονται τόσο κοντά τους**, ὅσο τὸν αἰσθάνονταν οἱ **ψαράδες** τῆς Γαλιλαίας, ποὺ ἐκεῖ στὴν ἀκρογιαλιά ἄκουγαν τὰ ὑπέροχα λόγια του. Τὸν αἰσθάνονται τόσο κοντά, ὅσο τὰ νήπια καὶ **παιδιὰ** ἐκεῖνα ποὺ ἔψαλλαν τὸ «ὠσαννά» (Ἰω. 12,13). Τὸν αἰσθάνονται ὅπως οἱ ἀπλοϊκοὶ **μαθηταί** του. Τὸν αἰσθάνονται ὅπως ὁ **εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης**, ὁ ἀγαπημένος του μαθητής, ὁ ὁποῖος ἔπесε «ἐπὶ τὸ στῆθος» του (ἔ.ἀ. 13,25· 21,20) καὶ ἄκουσε τοὺς κτύπους τῆς ἀγίας του καρδιάς. Τὸν αἰσθάνονται ὅπως οἱ δύο μαθηταί του ποὺ πορεύονταν **πρὸς Ἑμμαοὺς** καὶ συναντήθηκαν μὲ τὸν Ἀγνῶστο· καὶ ὅταν συναντήθηκαν μαζί του, τότε ἔλυσαν τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς τους, ἐνίωσαν τὴν καρδιά τους νὰ θερμαίνεται κι ἀναρωτήθηκαν «**Οὐχὶ ἡ καρδιά ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν...**» (Λουκ. 24,32).

Ἔτσι τὸν αἰσθάνονται ἐπὶ αἰῶνες ὁλοκλήρους **μυριάδες ἅγιοι μάρτυρες**, οἱ ὁποῖοι ἐβάδισαν στὸ μαρτύριο μὲ τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**».

Ἔτσι τὸν αἰσθάνεται προπαντὸς ἡ **Ἑλληνική μας φυλή**, στὴν ὁποία σήμερα ἀντηχεῖ ὡς θριαμβευτικὸς ὕμνος τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**». Τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**» εἶνε κατ' ἐξοχὴν ὕμνος τῆς χριστιανικῆς μας πατρίδος. Βουνοὶ καὶ νάπαι, ὄρη καὶ κάμποι καὶ πᾶσα ἡ Ἑλληνικὴ γῆ ἀντηχοῦν ἀπὸ τὸν ὕμνο τῶν αἰώνων· «**Χριστὸς ἀνέστη**»!

Ὑπάρχει κανένας **ὀρφανός**; Μετὰ τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**» δὲν πρέπει νὰ κλαίῃ τὴν ὀρφάνια του, γιατί γι' αὐτὸν στοργικὸς πατέρας εἶνε ὁ Χριστὸς. Ὑπάρχει κανένας **φτωχός**; Ἄς μὴ θρηνῇ τὴν πενία του, διότι ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἀγαθῶν. Ὑπάρχει κάποιος **ἀπελπισμένος**; Ἄς πάρῃ θάρρος, γιατί ἐλπίδα τοῦ κόσμου βεβαία καὶ ἀσφαλὴς εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, γνωρίζουμε τὸ Χριστό, ἡ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ὁ **Ἀγνῶστος Χί**;

Δὲν ξέρω «**τί τέξεται ἡ ἐπιούσα**» (Παρ. 3,28), δὲν ξέρω ποιά τροπὴ θὰ πάρῃ ὁ κόσμος. Ἔνα ὅμως ξέρω πολὺ καλά, καὶ σημειώστε το. Ἄς βγοῦν οἱ δαίμονες ἀπὸ τὸν ἄδη, ἄς σεῖεται ἡ γῆ, ἄς πέφτουν τὰ ἄστρα, ἄς γίνετα ἄνω κάτω ὁ κόσμος· ἔνα εἶνε βέβαιο καὶ ὑπερβέβαιο. Πιστέψτε το, ἀδελφοί μου, καὶ βουλώστε τ' αὐτιά σας στὶς σειρήνες τῆς ἀπιστίας καὶ ἀθείας. Κρατῆστε καλὰ τὴν πίστι καὶ τὴν ἐλπίδα σας στὸ Θεό. Καὶ νὰ εἴστε βέβαιοι καὶ ὑπερβέβαιοι, ὅτι **στὸ τέλος θὰ νικήσῃ ὁ Χριστός**.

Ὁ Χριστὸς νικᾷ, ὁ Χριστὸς θριαμβεύει, ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ παμβασιλεὺς τοῦ κόσμου. «**Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, Χριστῷ τῷ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν**». Καὶ ἄς τοῦ ποῦμε κ' ἐμεῖς τό, «**ὦ θεῖας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς· μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσεσθαι μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ πιστοί, ἄγκυραν ἐλπίδος κατέχοντες, ἀγαλλόμεθα**» (Πάσχα μεγαλυν. θ' ᾠδ. καν.).

Ὁ Χριστὸς νὰ εἶνε μαζί σας. Ὁ Χριστὸς νὰ εἶνε στὶς οἰκογένειές σας καὶ **σ' ὁλόκληρη τὴν πατρίδα μας**. Ὁ Χριστὸς νὰ εἶνε προστάτης ὅλων μας. Εἶνε ἀδύνατον ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ μὴ προστατεύῃ τὸ ἔθνος μας. Καὶ αὐτὸ ὄχι γιὰ μᾶς, ἀλλὰ γιὰ τὸ πλῆθος τῶν μαρτύρων, ποὺ ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ εὐλογημένη αὐτὴ γῆ, σὲ κάθε γωνία της.

«Χριστὸς ἀνέστη!».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1167²

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα (Ἰω. 1,1-17)
16 Ἀπριλίου 2023 (2005) νύκτα

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ μέγας Ἄγνωστος

Τὴν ἱερὰ αὐτὴ στιγμή, ἀγαπητοί μου, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἀπευθύνω ἐγκαρδίως τὸν **πασχάλιο χαιρετισμὸ σὲ ὅλους**.

Τὸ εὐαγγέλιο ποὺ ἀκούσαμε εἶνε τὸ πιὸ σπουδαῖο εὐαγγέλιο ὅλου τοῦ ἔτους. Εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννου. Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ποὺ τὴ νύχτα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου ἔσκυψε στὸ στήθος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄκουσε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του, πετάει σὲ **ὑψη θεολογίας** καὶ ὁμιλεῖ γιὰ τὸ μέγα μυστήριον τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως.

Δὲν θὰ ἐρμηνεύσω ὅλη τὴν περικοπὴ· λίγα λόγια θὰ πῶ ἐπάνω στὸ στίχο «**Καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω**» (Ἰω. 1,11), ὅτι **ὁ κόσμος δὲν ἐγνώρισε τὸ Χριστό**. Τί θὰ πῇ αὐτό;

Ἡ Γῆ ποὺ κατοικοῦμε, ἀγαπητοί μου, ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς ἄλλους μεγάλους ἀστέρες, εἶνε ἓνας κόκκος ἄμμου. Καὶ ὅμως ὁ μικρὸς αὐτὸς πλανήτης ἔχει ἀξία ἀπειρη. Εἶνε, ὅπως εἶπε ἓνας ἀστρονόμος, τὸ «διαμάντι» τῆς δημιουργίας. Διότι μόνο σ' αὐτὸν ὑπάρχουν οἱ κατάλληλες συνθήκες, γιὰ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἔξοχο καλλιτέχνημα τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ ἔθεσε τὸν ἄνθρωπο ὁ Δημιουργός. Ἀλλ' ὅπως λέει ἡ Γραφὴ κι ὅπως μαρτυροῦν οἱ παραδόσεις ὅλων τῶν λαῶν, **ὁ ἄνθρωπος ἔπese** ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο. Καὶ ἡ **πτῶσις** του ἦταν τόση, ὥστε καὶ μεγάλα πνεύματα, φιλόσοφοι καὶ διδάσκαλοι τῆς ἀρχαιότητος, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές τους, δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ προσφέρουν σημαντικὴ βοήθεια καὶ νὰ τὸν ἐπανορθώσουν. Ὁ ἄνθρωπος ἀναστέναζε. Μόνος τρόπος σωτηρίας ἦταν τὸ **ὅτι κατέβηκε ὁ Θεὸς στὴ γῆ**. Ὡ μυστήριο! Τὸ πιστεύεις; εἶσαι Χριστιανός· δὲν τὸ πιστεύεις; Χριστιανὸς δὲν εἶσαι.

—Κατέβηκε ὁ Θεὸς στὴ γῆ; θὰ πῇ κάποιος.

Ναί, ἀγαπητοί μου, εἶνε γεγονός. Ὁ ἥλιος ἄγγιξε τὴ Γῆ, καὶ ἡ Γῆ δὲν κάηκε. Γιατί δὲν κάηκε; Διότι δὲν κατέβηκε φανερά, ἀλλὰ εἶχε

«**Καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω**» (Ἰω. 1,10)

ὡς περικάλυμμα τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα. Κρύφτηκε. **Ἐμφανίστηκε ὡς ταπεινὸς ἄνθρωπος** πάνω σ' αὐτὴ τὴ γῆ. Συνανεστράφη μαζί μας. Ἐν τούτοις **ἔδωσε τὰ τεκμήρια ὅτι εἶνε Θεός**. Τὸ ἀπέδειξαν τὰ θαύματα καὶ ἡ ἀγιότης τῆς ζωῆς του. Τὸ ἀποδεικνύει μέχρι σήμερα σὲ ὅλους ἡ διδασκαλία του· μιὰ διδασκαλία, γιὰ τὴν ὁποία κάποιος ἄπιστος ἀναγκάστηκε νὰ πῇ· Κι ἂν ἀκόμα στὰ ἄλλα ἄστρα ὑπάρχουν λογικά ὄντα, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχουν πίστι ἀνώτερη ἀπὸ αὐτὴν ποὺ δίδαξε ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Θεάνθρωπος, λοιπόν, ὁ Χριστός. Καὶ θὰ περὶμενε κανεὶς, ὅταν Θεὸς ὢν ἐμφανίσθηκε ἐν μορφῇ ἀνθρώπου, ὅτι θὰ ἔτρεχε ὅλη ἡ γῆ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ καὶ νὰ τὸν πιστέψῃ. Καὶ τί ἔγινε, **πίστεψαν**; Μόνο μία μικρὴ - ἐλαχίστη μειοψηφία. Διαβάστε τὸ Εὐαγγέλιο· κάτι βοσκοὶ τῆς Βηθλεέμ, κάτι ἀπλοῖκοι ψαράδες ποὺ ἔρριχναν τὰ δίχτυα τους στὴ Γεννησαρέτ, μερικὲς ταπεινὲς γυναῖκες, κάτι ἄθῳα παιδιὰ ποὺ ἔβαλε τὰ χέρια του στὰ κεφάλια τους, αὐτοὶ ὁ κόσμος ὁ ταπεινὸς καὶ καταφρονεμένος, αὐτοὶ τὸν πίστεψαν. Οἱ ἄλλοι, οἱ μεγάλοι, ἡ ἐλίτ καὶ ἡ ἰντελιγκέντσια, αὐτοὶ ποὺ κάνουν τὸ φιλόσοφο ἢ τὸν ποιητὴ, ἡ λεγομένη ἀφρόκρεμα τῆς κοινωνίας, αὐτοὶ —πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων— **δὲν πίστεψαν** στὸ Χριστό. Στάθηκαν ἀντιμέτωποι τοῦ Ναζωραίου. Τὸν διέβαλαν, τὸν συκοφάντησαν, εἶπαν σκληρὰ λόγια γι' αὐτόν, εἶπαν ὅτι ἔχει δαιμόνιο, τὸν ὠνόμασαν ἀκόμα καὶ Βεελζεβούλ (ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων ὠνομάστηκε ἀρχηγὸς τῶν δαιμόνων!), καὶ τέλος τὸν σταύρωσαν. Αὐτὴ ἦταν ἡ ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ κόσμος. Αὐτὸ σημαίνει «**καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω**». Ὁ κόσμος τῶν γραμματέων, τῶν φαρισαίων, τῶν ἀρχιερέων, τῶν μεγάλων καὶ ὑψηλῶν προσώπων, αὐτοὶ ὁ κόσμος «**οὐκ ἔγνω**» τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Κάτι παρόμοιο ποὺ ἀναφέρει καὶ ὁ Ὅμηρος στὴν Ὀδύσσεια. Ὁ **Ὀδυσσεύς** ὁ βασιλεὺς

τῆς Ἰθάκης ἀνεχώρησε ἔνδοξος ἀπὸ τὸ νησί του· ὅλος ὁ λαός του τὸν προέπεμψε στὴν προκυμαία. Ἐπειτα τὰ ἴχνη του χάθηκαν. Μετὰ τὴν ἐκπόρθησι τῆς Τροίας πῆρε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, ἀλλὰ περιπλανήθηκε στὶς θάλασσες. Ὑστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ῥάκος πλέον, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὶς κακουχίες τῆς μεγάλης αὐτῆς περιπετείας, ἐπέστρεψε στὴν Ἰθάκη σὰν ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος. Κανείς δὲν τὸν ἀναγνώρισε τότε. Μόνο ἕνα γέρικο σκυλὶ τὸν ἀναγνώρισε καὶ κούνησε τὴν οὐρά, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε· Ἀφεντικό μου, καλῶς ἦλθες! Μεγάλο διδάγμα αὐτό. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μνηστῆρες, ποὺ κατέτρωγαν τὰ πλούτη τοῦ μικροῦ του βασιλείου, φάνηκαν κατώτεροι ἀπὸ ἕνα σκυλί. Κάτι παρόμοιο ἔγινε μὲ τὸ Χριστό. Κατέβηκε ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου στὴ Γῆ. Καὶ ποιὸς τὸν ἐγνώρισε; Θυμηθῆτε τὴν ὥραία ἡ εἰκόνα τῆς Γεννήσεως· ἕνα γαῖδουράκι κ' ἕνα βόδι, αὐτὰ **τὰ ζῶα**, τὸν ἐγνώρισαν, ὅπως λέει ὁ Ἡσαΐας· «*Ἔγνων βοῦς τὸν κτησάμενον καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ· Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνων καὶ ὁ λαός με οὐ συνῆκεν*» (Ἠσ. 1,3). Τὸ ἴδιο λέει κι ὁ Ἀββακούμ· «*ἐν μέσῳ δύο ζώων γνωσθήσῃ*» (Ἀβ. 3,2). Τὰ ζῶα τὸν ἐγνώρισαν· οἱ ἄνθρωποι; «*Ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνων*». Ὁ κόσμος δὲν γνώρισε τὸ Χριστό.

—Μὰ ἀπὸ τότε, θὰ πῆτε, πέρασαν εἴκοσι αἰῶνες, ὀγδόντα περίπου γενεές. Καλά, στὴν ἐποχὴ τοῦ δὲν τὸν γνῶρισαν· **τώρα ὅμως**, ποὺ ἡ θρησκεία του ἀπλώθηκε σὲ ὅλα τὰ πλάτη καὶ τὰ μήκη τῆς ὑδρογείου καὶ οἱ Χριστιανοὶ ὑπερβαίνουν τὸ ἕνα δισεκατομμύριο, **δὲν ἄλλαξαν τὰ πράγματα**; Πῶς λὲς «*καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνων*»;

Ἄχ, ἀδελφοί μου! Μία ἐπιφανειακὴ ἔρευνα λέει ὅτι εἶνε τόσοι οἱ Χριστιανοί· ἀλλὰ ἂν γίνη μιὰ ἔρευνα βαθύτερη, μὲ κριτήρια Εὐαγγελίου, θὰ δῆτε ὅτι **οἱ Χριστιανοὶ** —ὄχι στὸ νούμερο, ὄχι στὶς ταυτότητες— **εἶνε ἐλάχιστοι**. Τὰ πλήθη τῆς Δύσεως μὴν τὰ μετράτε· διαμόρφωσαν ἕνα νόθο χριστιανισμό, ποὺ πόρρω ἀπέχει καὶ μέγα χάσμα τὸν χωρίζει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ὁρθοδοξίᾳ. Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Ἀνατολῆς —κακὰ τὰ ψέματα— εἶνε ὅλοι συνεπεῖς στὸ βάπτισμα καὶ τὶς ὑποσχέσεις τους; Κουράστηκαν οἱ ἁστυνόμοι νὰ γράφουν στὶς ταυτότητες —νὰ δοῦμε μέχρι πότε— «ὀρθόδοξος Χριστιανός». Ἀφαιρέστε λοιπὸν καὶ τοὺς Χριστιανούς τῶν ταυτοτήτων καὶ τῶν τύπων, τοὺς Χριστιανούς ποὺ θυμοῦνται τὴν ιδιότητά τους μόνο τὶς μεγάλες ἑορτές, ἐνῶ τὸν ὑπόλοιπο χρόνον τὴ λησμονοῦν. Πέστε μου πόσοι εἶνε οἱ **συν-**

ειδητοὶ Χριστιανοί (ὁ Στάλιν αὐτοὺς ὑπολόγιζε. «Φοβοῦμαι», ἔλεγε, «τοὺς συνειδητοὺς Χριστιανούς»). Πόσοι εἶν' αὐτοί; Ὅχι ὁ ὄγκος καὶ ὁ ἀριθμὸς, ἀλλὰ ἡ ποιότης ἔχει ἀξία. Πόσοι εἶνε οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοί; **Ἐλάχιστοι**. Μία βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας, ἡ Βιλελμίνη, ἔκανε ἔρευνα κ' ἔγραψε ἕνα βιβλίο μὲ τίτλο «Ὁ Χριστὸς ὁ ἄγνωστος». Ἐκεῖ λέει ὅτι, ὕστερα ἀπὸ τόσοι αἰῶνες, τόσοι κόπους καὶ μόχθους ἱεραποστόλων, στὴν Εὐρώπῃ ὁ Χριστὸς παραμένει ἄγνωστος.

—Μὰ μήπως αὐτὰ εἶνε ὑπερβολή;

Ὅχι. Δὲν γνωρίζει ἡ ἀνθρωπότης τὸ Χριστό, διότι **δὲν τὸν ἀγάπησε**. Ἕνα πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖς τὴ συναναστροφή μαζί του, ζητᾷς εὐκαιρίες νὰ τὸ γνωρίσης. Ἄν ἀγαπούσαμε τὸ Χριστό, θὰ ἀνοίγαμε τὸ Εὐαγγέλιό του νὰ γνωρίσουμε τὰ ἱερά του λόγια· ἂν ἀγαπούσαμε τὸ Χριστό, θὰ ῥχόμασταν συχνὰ στὴν ἐκκλησία νὰ τὸν λατρεύσουμε· ἂν ἀγαπούσαμε τὸ Χριστό, πρὸ παντὸς θὰ ἐκτελούσαμε τὶς ἅγιες ἐντολές του καὶ πρῶτα τὸ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 13,34).

Ἄλλ' ἂς ἀφήσουμε, ἀδελφοί μου, τὸν ἄλλο κόσμο καὶ ἂς ρωτήσουμε· στὴ μικρὴ μας χώρα τί γίνεται; «Ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνων»· ἡ Ἑλλάδα «*αὐτὸν ἔγνων*»; Χωρὶς νὰ θέλω νὰ σκορπίσω μελαγχολία, θέτω τὸ ἐρώτημα· **Πῶς ἑορτάζουμε σήμερον τὸ Πάσχα**; Στὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντός μας βρίσκεται ὁ Χριστός; Ἡ μήπως ἡ ἑορτὴ κατήντησε μία γαστρονομικὴ τελετὴ Βάκχου καὶ Ἀφροδίτης; Σήμερα στὰ σπίτια, ἀπὸ τὰ μέγαλα μέχρι τὶς καλύβες, τί θὰ συζητοῦν; Θὰ μιλοῦν γιὰ τὸ Χριστό; ὦ! τεντῶστε τ' αὐτί σας. Σήμερα θὰ συζητήσουν γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα (πολιτικὴ, ἔρωτες, συνοικέσια, σκάνδαλα, χρήματα, ἐμπόριο, ἀθλητισμός...)· γιὰ τὸ Χριστό δὲν θὰ μιλοῦν· καὶ ἂν ἀκουστῇ ἡ λέξις Χριστός, θ' ἀκουστῇ ὡς βλαστήμια! Πράγματι «*ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνων*».

Ἄς μὴν εἴμαστε ὅμως ἀπαισιόδοξοι. Ὑπάρχει καὶ τὸ «*μικρὸν ποίμνιον*» (Λουκ. 12,32)· παιδιὰ, νέοι, γυναῖκες, ἄντρες. Ἀποτελοῦν μειοψηφία. Ἀλλὰ εἶνε μία μικρὴ ζύμη, ἕνα προζύμι, ποὺ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ζυμώσῃ ὅλο τὸ φύραμα, ὅλο τὸ λαὸ μας. Τότε ὁ μέγας ἄγνωστος θὰ γίνη γνωστός, καὶ ἡ πατρίδα μας θὰ λατρεύῃ τὸν ἀναστάντα Χριστό· ὃν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2554	Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Παρασκευὴ 21 Ἀπριλίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Πηγὴ Ζωῆς

Ἡ ἑβδομάδα αὐτή, ἀγαπητοί μου, στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα ὀνομάζεται **Δια-και-νήσιμος**. Μὲ τὴν ωραία αὐτὴ ὀνομασία ἡ Ἐκκλησία δηλώνει, ὅτι οἱ πιστοὶ **ζοῦμε κάτι καινόν**, δηλαδή καινούργιο. Κ' εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὅλοι ἀγαποῦμε τὰ καινούργια πράγματα· καινούργιο σπίτι, καινούργιο ροῦχο, ὅλα τὰ καινούργια. Ἐορτάζουμε λοιπὸν ἓνα μεγάλο γεγονός, τὸ μεγαλύτερο τῆς παγκοσμίου ἱστορίας· κι αὐτὸ εἶνε, ὅτι **ὁ «Χριστὸς ἀνέστη»!** Αὐτὸ ἐορτάζουμε καὶ τὸ μελωδοῦμε μὲ πολλοὺς ὕμνους.

Ὅλη τῇ **Διακαινήσιμῳ ἑβδομάδῃ** ἐπιτρέπεται κατ' ἐξαίρεσιν κατάλυσις εἰς πάντα, καὶ Τετάρτη καὶ Παρασκευή· κι αὐτὸ πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς μεγάλης χαρᾶς ποὺ ἔχουμε γιὰ τὴν Ἀνάστασι. Καὶ ἀκόμα, κάτι σπάνιο· τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἐπιτρέπεται ἡ θεία κοινωνία καθημερινῶς, γι' αὐτὸ ψάλλουμε **«Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε. Ἀλληλούια»**.

Σήμερα Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου εἶνε καὶ ἡ ἐορτὴ τῆς **Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Παναγίας**. **Πανηγυρίζουν ναοὶ** σὲ πόλεις καὶ χωριά, στὴν πατρίδα μας καὶ σὲ ὅλα τὰ Βαλκάνια. Ἰδιαιτέρως μᾶς συγκινεῖ, ὅτι στὴν βασιλίδᾳ τῶν πόλεων, τὴν Κωνσταντινούπολι, ἐορτάζει ἡ **μονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στὸ Μπαλουκλή**· μὲ ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ προσκυνήσω ἐκεῖ, ὅταν γιὰ ἓνα ἐκκλησιαστικὸ ζήτημα βρέθηκα στὴν πόλι τῶν ὀνείρων μας, καὶ δάκρυσα. Ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορὰ ἔγινε τὸ θαῦμα – ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε· ἄνοιξε πηγὴ μὲ ἄφθονο νερό, **ἀγίασμα** ποὺ θεράπευε κάθε ἀσθένεια.

Αὐτὸ λοιπὸν μᾶς δίνει τὴν ἀφορμὴ νὰ μιλήσουμε σήμερα **περὶ ὕδατος**.

Νερό, ἀδελφοί μου, ὑπάρχει **δύο εἰδῶν**· νερὸ ὑλικό, καὶ νερὸ - «**ὑδωρ**» πνευματικό.

● Τὸ **ὕλικό νερό** τὸ γνωρίζουμε ὅλοι. Ὁ καλὸς Θεός, ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός, πλούσιος σὲ ἔλεος καὶ ἀγάπη, πολλὰ καὶ ἀνεκτίμητα δῶρα ἔδωσε στὸν ἄνθρωπο. Τὰ ἀναγκαϊότερα εἶνε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ ὀξυγόνο τοῦ ἀέρα καὶ τὸ νερό. Τὸ νεράκι εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπαραίτητα στὴ

ζωὴ μας. Χωρὶς φαγητὸ μπορεῖ νὰ ζήσης καὶ σαράντα ἡμέρες· ἔχουν γίνεи πειράματα. Ἀλλὰ χωρὶς νερὸ πολὺ λιγώτερο, καὶ χωρὶς ἀέρα καθόλου. Ποιὸς ἔκανε τὸ νερό!

Τὸ νερὸ εἶνε **ἓνα θαῦμα** τῆς θείας δημιουργίας. Ῥωτήστε ἐπιστήμονες καὶ θὰ σᾶς ποῦν τὶς θαυμαστὲς ιδιότητές του. Τὸ σπουδαῖο εἶνε, ὅτι νερὸ δὲν ὑπάρχει σὲ ἄλλους πλανῆτες· ὑπάρχει **μόνο στὴ Γῇ!** Ὅταν πέταξαν στὴ σελήνη, ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει οὔτε σταλαγματιὰ νεροῦ, ὁ Ἀμερικᾶνος ἀστροναύτης εἶπε· Πότε νὰ κατεβῶ στὴ Γῇ, νὰ πάω στὸ σπίτι μου ν' ἀνοίξω τὴν κάνουλα νὰ πιῶ νερὸ νὰ δροσιστώ!

Ὁ Θεὸς ἔδωσε τὸ νερὸ **δωρεάν**. Μάλιστα!

Τὴν **ἀξία** τοῦ νεροῦ τὴν αἰσθανόμαστε ἰδίως σὲ καιρὸ **ἀνομβρίας**. Στὴν οἰκονομικὴ χρεωκοπία προστίθεται καὶ μιὰ ἄλλη· χρεωκοπία τῶν πόρων τῆς γῆς, ποὺ εἶνε συμφορὰ μεγάλη. Τότε ὅλοι ἀνησυχοῦν, γίνονται προσευχές, λιτανεῖες καὶ δεήσεις. Καὶ –παρὰ τὴν ἁμαρτωλότητά μας– ὁ Θεὸς εἰσακούει τὶς δεήσεις ἀπὸ ἀθῶα νήπια καὶ δικαίους δούλους του, κι ὁ οὐρανὸς γεμίζει ἀπὸ σύννεφα καὶ βρέχει! Ἡ **βροχὴ** εἶνε μιὰ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, εἶνε χρυσάφι. Σὲ ἄλλες χῶρες, ποὺ ἔπεσε ἀνομβρία, πέθαναν χιλιάδες.

Θὰ ἔπρεπε νὰ δοξάζουμε τὸ Θεό. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια –ἤμουν μικρὸ παιδί καὶ τὸ θυμᾶμαι ζωηρά– στὸ νησί μας, ποὺ ὅπως καὶ ἄλλα νησιά πάσχει ἀπὸ λειψυδρία, τὸ νερὸ ἐθεωρεῖτο ἀγαθὸ ἀνεκτίμητο· ἔβλεπες νὰ πιάνη κάποιος τὸ ποτήρι μὲ τὸ νερὸ καὶ προτοῦ νὰ πιῇ **νὰ κάνῃ πρῶτα τὸ σταυρὸ του**.

Ἀλλὰ ἐμεῖς εἴμαστε ἀχάριστοι. Τὰ θεωροῦμε ὅλα δεδομένα, φυσικὰ πράγματα, ἢ τυχαῖα· δὲν βλέπουμε ὅτι πίσω ἀπ' αὐτὰ βρίσκεται ὁ Θεός. Καὶ φτάσαμε σὲ τέτοια **ἀναισθησία, ἀναίδεια καὶ ἀχαριστία**, ὥστε τὴ μπουκιά ἔχουμε στὸ στόμα καὶ τὸ Χριστὸ βλαστημᾶμε.

Λοιπὸν, **θὰ πέσῃ τιμωρία**. Τὸ εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός· Θὰ στερέψουν οἱ πηγές. Θὰ τρέχουν οἱ ἄνθρωποι νὰ βροῦν λίγο νερό· θὰ ῥθῃ μέρα ποὺ ἓνα ποτήρι νερὸ θὰ ᾗχι μιὰ λίρα!

● Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὑλικὸ νερό, ποὺ σβήνει τὴ

δίψα τοῦ σώματος, ὑπάρχει καὶ τὸ **πνευματικὸ νερό**. Αὐτὸ μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ σημερινὴ ἑορτὴ. Ποιὸ εἶνε τὸ πνευματικὸ νερό;

“Οπου νὰ πᾶς, εἴτε στὸ Βόρειο Πόλο εἴτε στὴν Αὐστραλία, καὶ σὲ ὅποιαδήποτε ἐποχὴ ὁ ἄνθρωπος ἔχει μέσα του μιὰ δίψα. Ἔτσι λέει ἡ ἁγία Γραφή· «Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, ... ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου, ... ἐν τῇ γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ» (Ψαλμ. 62,2)· Θεέ μου, λέει, σὲ διψῶ. Τί εἶνε ἡ δίψα αὐτή, ἡ ἔμφυτη, ἡ παγκόσμια, ἡ ἀρχέγονη; Εἶνε ἡ **δίψα τοῦ Θεοῦ**, ἡ ὁποία ἀνεπιγνώστως, χωρὶς νὰ τὸ συνειδητοποιοῦμε, ἐκδηλώνεται ὡς δίψα **γὰ εὐτυχία**. Ὅλοι ἐπιθυμοῦμε τὴν εὐτυχία, ἀλλὰ διαφωνοῦμε στὸ ποῦ ὑπάρχει καὶ πῶς τὴν κατακτοῦμε. Σὲ **τρία εἴδωλα** στρέφεται κυρίως ὁ τολαίπωρος ἄνθρωπος· χρῆμα, ἡδονή, δόξα.

• Τὸ **χρῆμα**, τὰ λεφτά! Τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας εἶνε ἀκόρεστο. Μοιάζει μὲ τὴν ὑδρωπικία, ποῦ ὅσο πίνεις τόσο περισσότερο διψᾷς. Ἀπ’ ἐδῶ ἀρχίζει ἡ πλεονεξία καὶ ἡ κλοπὴ, ποῦ μᾶς ἐκθέτει τοὺς Ἕλληνες παγκοσμίως. Ὁ ἄπληστος ἄνθρωπος, μοιάζει μὲ τὸ μυθικὸ Μίδα, ποῦ ζήτησε, ὅ,τι ἀγγίζει νὰ γίνεται χρυσό, κι αὐτὸ τελικὰ ἀπέβη ἡ τιμωρία του. Ἔτσι ἡ ἀνθρωπότης θὰ πεθάνη μέσ’ στὸ χρυσάφι τοῦ καπιταλισμοῦ, τῆς λατρείας τοῦ μαμωνᾶ, γὰ τὸν ὁποῖον τόσα λέει ὁ Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 6,24. Λουκ. 16,9-13). Τὸ χρῆμα δὲν ξεδιψάει τὸν ἄνθρωπο.

• Ἡ **ἡδονή**. Ἄλλοι ζητοῦν νὰ σβήσουν τὴ δίψα γὰ εὐτυχία στὶς ἡδονές· λατρεύουν τὶς αἰσθησιακὲς ἀπολαύσεις, τὴν ἄνομη σχέσι μὲ τὴ σάρκα, μὲ τὴ γυναῖκα. Ὁ αἰώνας αὐτὸς θὰ μείνῃ ὡς σεξουαλικός. Τὸν χαρακτηρίζει μιὰ ἀκόρεστη λύσσα. Οἱ ἄντρες δὲν ἀρκοῦνται σὲ μιὰ γυναῖκα, θέλουν πολλές· ἐπιστρέφουν ἔτσι στὴν πολυγαμία καὶ στὴν ἀκολασία τοῦ εἰδωλολατρικοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου. Οὕτε ἡ φιληδονία λοιπὸν σβῆνει τὴ δίψα τῆς ψυχῆς.

• Τέλος ἡ **δόξα**. Πολλοὶ ζητοῦν τὴν εὐτυχία στὴ μάταιη προβολὴ καὶ τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους, στὰ ἐγκόσμια μεγαλεῖα καὶ τὰ ἀξιώματα. Ἀλλ’ ὅσο ὑψηλότερα ἀνεβαίνει κανεὶς, τόσο πιὸ ἐξευτελιστικὰ κινδυνεύει νὰ πέσῃ σὲ λίγο καὶ νὰ γίνῃ καταγέλαστος. «Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται», εἶπε τὸ ἀδιάψευστο στόμα τοῦ Χριστοῦ (Λουκ. 18,14). Ἡ φιλοδοξία καταντᾷ ματαιοδοξία, καὶ ὁ φιλόδοξος ὄχι μόνον δὲν ξεδιψάει ἀλλὰ νιώθει καὶ τραγικὰ ἀπατημένος.

Ἀκόμη ὅμως καὶ ἂν κάποιος μποροῦσε νὰ τὰ συγκεντρώσῃ ὅλα αὐτὰ στὸ πρόσωπό του, καὶ πλοῦτο καὶ ἡδονὲς καὶ δόξα —κάτι σπάνιο βέβαια—, καὶ πάλι δὲν ἱκανοποιεῖται. Καὶ ὑπάρχει τέτοιος ἄνθρωπος στὴν ἱστορία· εἶνε ὁ **Σολομῶν**, ὁ σοφὸς βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ· εἶχε στέρνες γεμᾶτες χρυσάφι, εἶχε χίλιες γυναῖκες, εἶχε καὶ δόξα μεγάλη τόσο στὸ ἐσωτερικὸ ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικό. Μετὰ λοιπὸν ἀπ’ ὅλα αὐτὰ τί συμπέρασμα ἔβγαλε; Εἶπε μιὰ σοφὴ κουβέντα, ποῦ τὴν ἀκοῦ-

με κ’ ἐμεῖς στὶς κηδεῖες μας· «**Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης**» (Ἑκκλ. 1,2· 12,8). Ἕνα ἀπατηλὸ ὄνειρο, μία σκιά εἶνε ὅλα· «**πάντα ὀνειρῶν ἀπατηλότερα**» (νεκρ. ἀκολ.).

Γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **δὲν ὑπάρχει λοιπὸν εὐτυχία**; γιατί τότε φυτεύτηκε μέσα μας ἡ δίψα αὐτῆς τῆς εὐτυχίας; Ἀπαντῶ· **ὑπάρχει**, ἀδελφοί μου, μιὰ πηγὴ, μιὰ βρύσι πνευματικὴ, ἀπ’ τὴν ὁποία ῥέει τὸ «**ὕδωρ τὸ ζῶν**» (Ἰω. 4,10-11). Ὁ Χριστὸς εἶπε καὶ ὁ λόγος του εἶνε ἀθάνατη ἀλήθεια· Ἐγὼ ἔχω τὸ «**ὕδωρ τὸ ζῶν**», **ἐγὼ εἶμαι ἡ πηγὴ** (βλ. ἔ.ἀ. 4,13-14).

Πηγὴ πραγματικὰ εἶνε ὁ Χριστός. Ποῦ ἄλλοῦ νὰ πᾶς νὰ δροσιστῇς; νὰ αἰσθανθῇς χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι; Ὅλα, μὰ ὅλα τὰ ὑλικά μᾶς ἀπογοητεύουν, μᾶς δημιουργοῦν αἴσθημα ἀνίας, κόρου καὶ ἀποστροφῆς. Κοντὰ **στὸ Χριστὸ σβήνει ὁ ἄνθρωπος τὴ μεταφυσικὴ του δίψα**.

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε καὶ οἰκονομικὸ ὄν —δὲν τὸ ἀρνούμεθα, ἀφοῦ ἔχουμε καὶ σῶμα—, ἀλλὰ κυρίως εἶνε μεταφυσικὸ ὄν. Ἐδῶ σφάλλουν οἱ μαρξισταί. Δὲν εἶνε μόνον ὕλη ὁ ἄνθρωπος, κοιλιὰ καὶ ἔντερα· ἔχει μιὰ μεγάλη καὶ εὐγενὴ δίψα· διψάει **τὴν εὐτυχία, τὴν ὁποία βρίσκει μόνον στὸν Ἰησοῦ Χριστό**· αὐτὸς τοῦ δίνει τὸ «**ὕδωρ τὸ ζῶν**» μὲ τὴ διδασκαλία του, μὲ τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἁγίας ζωῆς του, μὲ τὰ θαύματά του, καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὴν ἁγία ἀνάστασί του!

Θέλετε ἀποδείξεis; Ὑπάρχουν ἀμέτρητες. Μία μόνον θὰ πῶ καὶ τελειώσω. Στὴν Ἀθήνα ἕνας ζωηρὸς νέος εἶχε μπῆ στὰ ναρκωτικά, καὶ ζητοῦσε νὰ βρῇ τὴ θεραπείά του. Πῆγε παντοῦ. Ἐπὶ τέλους γνῶρισε τὸν ἀληθινὸ Ψυχίατρο, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Πίστεψε, μετανόησε, ἐξωμολογήθηκε, κοινώνησε, καὶ τώρα εἶνε ὑγιής. Θὰ πῶ καὶ τὸ ὄνομά του· λέγεται **Σταμάτης Σπανουδάκης**, γράφει ὑπέροχα τραγούδια ποῦ μεταδίδουν ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ καὶ τηλεοράσεις. Καὶ λέει· **Ἐμένα μὲ θεράπευσε ὁ Χριστός!**

Δὲν εἶνε λοιπὸν μῦθος ἡ πίστι μας· εἶνε ζωὴ, γεγονός, πραγματικότης. Τὸ εἶπα, τὸ τονίζω· Κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ· μόνον ὁ **Ἰησοῦς Χριστός!** Αὐτὸς εἶνε ἡ πηγὴ τῆς ἀληθινῆς ζωῆς μας. Καὶ ἐκεῖνος κατέστησε καὶ τὴ Μητέρα του **Ζωοδόχο Πηγὴ**, ἀφοῦ ἐκείνη ἔφερε στὸν κόσμον Αὐτόν, τὴν Πηγὴ τῆς ζωῆς. Ἐκεῖ λοιπὸν νὰ τρέχουμε ὅλοι. Νὰ Τὸν εὐχαριστοῦμε γὰ τὸ ὑλικὸ νερό, μὰ πρὸ παντὸς γὰ τὸ **πνευματικὸ νερό**. «Πίνω», λέει ὁ ποιητής, «πίνω τὸ ἀθάνατο νερό κι ἀφήνω τὸ φαρμάκι» (Ἀχιλ. Παράσχος).

Μακάρι ὅλοι, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, νὰ πιστέψουμε, ὅτι **μόνον κοντὰ στὸν Κύριον θ’ ἀνορθωθοῦμε**. Καὶ τότε «**ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ**» ἡ πατρίδα μας (πρβλ. Ψαλμ. 102,5) διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1070²

Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων (Μάρκ. 15,43 – 16,8)
30 Ἀπριλίου 2023 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μυροφόρες τῶν ἡμερῶν μας

«Υπάγετε εἰπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προ-
άγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε» (Μάρκ. 16,7)

Ἀκούγεται καὶ θ' ἀκούγεται, ἀγαπητοί μου,
Ἄχι μόνο σήμερα, ἀλλὰ καὶ αὔριο καὶ μεθαύ-
ριο καὶ πάντα μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων
τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα «**Χριστὸς ἀνέστη**».

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶνε ἓνα γεγονὸς
ποὺ μαρτυρεῖται ἀπὸ μυριάδες φωνές καὶ ἔχει
τὶς μεγαλύτερες ἀποδείξεις. Ἀνέστη ὁ Κύριος·
τὸ φωνάζουν ἄνθρωποι, ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγε-
λοι, τὸ φωνάζουν καὶ οἱ νεκροὶ ποὺ ἀναστή-
θηκαν ἀπὸ τὰ μνήματα καὶ «ἐνεφανίσθησαν
πολλοῖς» (Ματθ. 27,53). Τὸ φωνάζει τώρα καὶ ἡ ἄνοι-
ξις, τὰ ποταμάκια ποὺ τρέχουν, τὸ χορτάρι ποὺ
ἀναστήθηκε ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς καὶ ἔ-
στρωσε τὴν ἐπιφάνειά της μὲ τάπητα, τὰ ἀρ-
νάκια ποὺ παίζουν, τὰ πουλιὰ ποὺ κελαῖδουν,
ὅλα. Τὴν περίοδο αὐτή, ὅταν ἐορτάζεται ὁ ἅ-
γιος Γεώργιος, ἀκούγεται ἓνα δοξαστικὸ ποὺ
λέει· «Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ (δηλαδὴ ἡ ἄνοιξις), δεῦ-
τε εὐωχηθῶμεν· ἐξέλαμψεν ἡ ἀνάστασις Χρι-
στοῦ, δεῦτε εὐφρανθῶμεν...». Ποιό ἄλλο γεγο-
νὸς ἔχει τόσες **ἀποδείξεις**; Κάποιος σοφός,
ποὺ ἀμφέβαλλε στὴν ἀρχὴ ὅπως ὁ Θωμᾶς, πῆ-
ρε τὰ εὐαγγέλια, τὰ κοσκίνισε, καὶ στὸ τέλος
εἶπε· Δὲν βρῆκα ἄλλο γεγονὸς ποὺ νὰ μαρ-
τυρῇται τόσο πολὺ· ὅποιος δὲν πιστεύει στὴν
ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς εἶνε γιὰ τὸ φρε-
νοκομεῖο... Διότι κανένα γεγονὸς δὲν βεβαι-
ώνεται ὅπως αὐτό. Καὶ πράγματι· ἐὰν αὐτὸς
ποὺ λέει ὅτι «δὲν ὑπάρχει Θεὸς» εἶνε «ἄφρων»
(Ψαλμ. 13,1), ἄφρων εἶνε κι αὐτὸς ποὺ θὰ ἰσχυρισθῇ
ὅτι δὲν ἀνέστη ὁ Κύριος.

Σᾶς κάνω τώρα ἓνα ἐρώτημα· **Ποιά αὐτιά**
στὸν κόσμον **ἀξιώθηκαν ν' ἀκούσουν πρῶτα τὸ**
«**Χριστὸς ἀνέστη**»; Τὸ ἄκουσαν αὐτοὶ ποὺ κά-
θονται στὰ παλάτια, οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ στρα-
τηλάται; Τὸ ἄκουσαν οἱ σοφοὶ καὶ οἱ ἐπιστή-
μονες; Τὸ ἄκουσαν οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας; Τὸ
ἄκουσαν οἱ ἀπόστολοι, ὁ Ἰωάννης ὁ Πέτρος

καὶ οἱ ἄλλοι; Ὁχι, ἀδελφοί μου. Τὸ «**Χριστὸς**
ἀνέστη» πρώτη φορὰ τὸ ἄκουσαν **γυναῖκες**,
καὶ δὲν νομίζω νὰ ὑπάρχη γι' αὐτὲς πιὸ μεγά-
λη **τιμὴ**. Ὅπως τὰ Χριστοῦγεννα βοσκοὶ ἄκου-
σαν πρῶτοι ἀπ' ὅλους ὅτι γεννήθηκε ὁ Σωτὴρ
τοῦ κόσμου, ἔτσι τὸ Πάσχα γυναῖκες ἄκου-
σαν πρῶτες ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος.

Γιατί αὐτὴ ἡ προτίμησις; θὰ πῆτε. Ὁ Κύ-
ριος δὲν εἶνε ἄδικος καὶ μεροληπτικός. Ὅ,τι
κάνει τὸ κάνει μὲ δικαιοσύνη. Ἄν οἱ γυναῖκες
ἄκουσαν πρῶτες τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**», τὸ ἄ-
κουσαν **γιατὶ τὸ ἄξιζαν**. Αὐτὲς, οἱ μυροφόρες
ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα (ἡ Μαρία ἡ Μαγδα-
ληνή, ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ, ἡ Σαλώμη καὶ οἱ
ἄλλες), εἶχαν τὴν κορυφαία ἀρετὴ, τὴ βασι-
λισσα τῶν ἀρετῶν, τὴν **ἀγάπη**.

Οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, γιὰ νὰ φα-
νοῦν τάχα πιὸ ἅγιοι, πρόσθεσαν κι ἄλλες ἐν-
τολές –δὲν τοὺς ἔφταναν οἱ δέκα–, μικρὲς
καὶ μεγάλες. Ἔτσι τὶς 10 ἐντολὲς τὶς ἔκαναν
– πόσες νομίζετε; 655! Δὲν μπορεῖτε νὰ φαν-
ταστήτε, πόσο δέσανε τὶς ψυχὲς μὲ τέτοιες
ἐντολές (ὅπως συμβαίνει πολλὲς φορὲς κ' ἐ-
μεῖς οἱ παπᾶδες, ὅταν δὲν γνωρίζουμε καλὰ τὸ
πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ δένουμε τὶς ψυ-
χὲς παρομοίως). Ἐπειδὴ λοιπὸν ἦταν τόσο
πολλὲς οἱ ἐντολές, γι' αὐτὸ κάποτε ρώτησαν
τὸ Χριστό· «Ποιά ἀπ' ὅλες εἶνε **ἡ πιὸ μεγά-
λη**;». Καὶ ὁ Χριστὸς τί εἶπε· Ἡ **πιὸ μεγάλη**, ἡ
αἰώνια ἐντολή, στὴν ὁποία συνοψίζεται ὅλο
τὸ Εὐαγγέλιο, εἶνε ἡ ἀγάπη· ἀγάπη στὸ Θεὸ
καὶ ἀγάπη στὸν πλησίον. «**Ἀγαπήσεις Κύριον**
**τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅ-
λῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου...**
ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (Ματθ.
22,36-39. Μάρκ. 12,29-31). Αὐτὸ εἶπε ὁ Κύριος. Καὶ αὐτὸ εἶ-
χαν οἱ μυροφόρες στὴν καρδιά τους, τὴν ἀ-
γάπη. Ὁχι ἀγάπη συναισθηματικὴ, ἀτροφικὴ,
ἐκφυλῆ, ἀλλὰ ἀγάπη οὐρανομήκη, θεία.

Ἡ ἀγάπη τὶς ἔκανε ν' **ἀκολουθοῦν πιστὰ** τὸ Χριστὸ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ κι ἀπὸ ῥάχη σὲ ῥάχη. Ἦταν πιστὲς μαθήτριές του· δὲν ἤθελαν νὰ χάσουν οὔτε ἓνα ἀπὸ τὰ μαθήματα τοῦ γλυκυτάτου ῥαββί. Καὶ ἡ ἀγάπη τοὺς ἦταν ἔμπρακτη· ἄνοιξαν τὰ βαλάντια καὶ τὶς περιουσίες τοὺς (μερικὲς ἀπ' αὐτὲς ἦταν πλούσιες) καὶ ἔδιναν γενναῖες **εἰσφορές**, γιὰ νὰ συντηρῇται ἡ ομάδα τῶν ἀποστόλων. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ τὶς ἔκανε νὰ εἶνε παροῦσες ἀκόμη καὶ στὶς δυσκολώτερες στιγμὲς τοῦ Χριστοῦ, ἐν ἀντιθέσει μὲ τοὺς μαθητάς. Ὁ Ἰούδας τὸν προδίδει, ὁ Πέτρος τὸν ἀρνεῖται, οἱ ἄλλοι φεύγουν καὶ τὸν ἐγκαταλείπουν· κοντὰ του μένουν οἱ γυναῖκες. Αὐτὲς κάτω ἀπὸ τὸ σταυρὸ ἀξιώθηκαν ν' ἀκούσουν τὰ τελευταῖα λόγια του. Αὐτὲς τέλος, μαζί μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ Νικόδημο, τοῦ προσέφεραν τὶς τελευταῖες τιμὲς καὶ **κῆδευσαν τὸ σῶμα του**. Καὶ μόνο αὐτό; Αὐτὲς τὴ νύχτα τοῦ Σαββάτου δὲν κοιμήθηκαν. Ἀψηφώντας τοὺς στρατιῶτες τοῦ Πιλάτου προχωροῦν. Τὴ νύχτα ἐκείνη, ποὺ δὲν ξεμύτιζε οὔτε ὁ Πέτρος, οἱ μυροφόρες γυναῖκες πέρασαν τὴν ἔρημη πόλι καὶ τὶς φρουρές, βγήκαν ἔξω κ' ἔφθασαν στὸ μνήμα, γιὰ νὰ **μυρώσουν** καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸ ἄχραντο σῶμα τοῦ Κυρίου. Κ' ἔπειτα ῥωτᾶς, γιατί αὐτὲς πρῶτες ἀξιώθηκαν ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀγγέλου τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**»; Αὐτὸ ἦταν ἔπαθλο τῆς ἀρετῆς των.

Αὐτῶν τῶν γυναικῶν ἐορτάζουμε σήμερα τὴν ἱερὰ μνήμη. Καὶ κοντὰ σ' αὐτὲς τὸ μυαλὸ πηγαίνει καὶ σ' ὅλες **ἐκεῖνες ποὺ συνεχίζουν σήμερα τὸ ρόλο** τῶν μυροφόρων. Naί, ἀδελφοί, ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ; Ἐὰν στὴν ἐποχὴ μας ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ λησμόνησαν τὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ τοὺς καὶ μὲ σκανδαλώδη λόγια καὶ προκλητικὰ ἔργα σπρώχνουν τοὺς ἄντρες στὴν κόλασι, ὑπάρχουν ὅμως ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κ' ἐκεῖνες ποὺ ἀπέχουν ἀπὸ κοσμικότητες (χοροὺς, πάρτυ, χαρτοπαίγνια...), καὶ κρατοῦν τὶς ἱερὲς παραδόσεις. Μπορεῖ τὰ ὀνόματά τοὺς νὰ μὴν ἀκούγονται στὰ μέσα δημοσιότητας, εἶνε ὅμως γραμμένα στὶς καρδιές.

Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχω χρόνον νὰ ξετυλίξω μπροστά σας ὅχι κινηματογραφικὲς ταινίες Πομπηίας καὶ Βαβυλῶνος, μὲ πόρνες τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ γύναια τῆς ἐσχάτης παρακμῆς, ἀλλὰ δύο ἄλλες ταινίες· μία γιὰ τὶς μυροφόρες ἐκεῖνες τοῦ Χριστοῦ, καὶ μιὰ ἄλλη γιὰ τὶς σημερινὲς μυροφόρες τῆς πίστεως. **Ποιὲς εἶνε αὐτές;** 4 - 5 θ' ἀναφέρω, καὶ τελειώνω.

- Μία εἶνε ἡ φτωχὴ ἐκείνη **κόρη**, ποὺ μὲ τὴ

βελόνα τῆς κεντᾶ τὴ νύχτα γιὰ νὰ ζήσει τὸν ἀνάπηρο πατέρα τῆς· νὰ μιὰ νέα μυροφόρος.

- Μία **σύζυγος** στοργικὴ, ποὺ κάνει ὑπομονὴ καὶ κατορθώνει μὲ τὴν ἀγάπη τῆς νὰ μαλακώσῃ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνδρός, καὶ τέλος τὸ λύκο νὰ τὸν κἀνῃ ἀρνί, νὰ μιὰ ἄλλη μυροφόρος.

- Μία **χήρα**, ποὺ ἔμεινε μόνη μὲ 4 - 5 παιδιά, κ' ἔζησε τιμία ζωὴ, κ' ἔγινε καθαρίστρια καὶ ὑπέμεινε τὰ πάντα, νὰ μιὰ νέα μυροφόρος.

- Πηγαίνετε καὶ στὰ νοσοκομεῖα· θὰ δῆτε ἐκεῖ κοπέλλες ἄγνές. Μποροῦσαν κι αὐτὲς νὰ κάνουν οἰκογένεια. Οἱ κοπέλλες αὐτές, μὲ τὴ λευκὴ στολή, σκύβουν σὰν ἄγγελοι πάνω ἀπὸ τὰ κρεβάτια τῶν πονεμένων, νέες **ἀδελφές**, νέες μυροφόρες, σκορποῦν μέσα στὸν κόσμον τοῦ πόνου τὰ μύρα τῆς ἀγάπης των.

- Τί νὰ ποῦμε τώρα, ποιὸς ὕμνος, ποιὸ τραγούδι, ποιὸς ποιητής, ποιὸς ζωγράφος θὰ μπορέσῃ νὰ ζωγραφίσῃ τὴ **μάννα**, τὴ γλυκειὰ μάννα, ποὺ ἀπὸ μικρὰ μᾶς πῆρε καὶ μᾶς ἀνέστησε; Ἡ μνήμη τῆς θὰ εἶνε αἰώνια.

Νὰ λοιπὸν ποὺ **ὑπάρχουν καὶ σήμερα** μυροφόρες. Γι' αὐτὸ τελειώνοντας ἀφήνω τοὺς ἄντρες καὶ στρέφω τὸ λόγο πρὸς τὶς γυναῖκες·

Χριστιανὲς γυναῖκες, κρατῆστε τὴν πίστι, κλειστε μὲ βουλοκέρι τ' αὐτιά σας στὴν ἀπιστία. Ἑλληνίδες, κρατῆστε ἀκοίμητη τὴν κανδήλα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Μὴ ἀκολουθεῖτε τὸ συρμό, τὰ ξόανα τῆς μόδας· βαδίστε σταθερὲς καὶ ἀπτόητες. Τότε ἐσεῖς, μανάδες, ἀδελφές, δασκάλες, νοσοκόμες, ἐσεῖς θὰ εἴστε τὰ μύρα, τὰ ἄνθη, τὸ ἔαρ. Ἄς μὴ γράφουν οἱ ἐφημερίδες γιὰ σᾶς, ἄς μὴ στήνουν σὲ πλατεῖες τὸ ἄγαλμά σας· τὸ ὄνομά σας εἶνε γραμμένο στοὺς οὐρανούς. Naί, ἀδελφοί μου, αὐτὴ εἶνε ἡ δόξα τῶν μυροφόρων.

Τὸ προφητικὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως λέει, ὅτι ἔρχεται ἡ ἥρθε κιόλας ὁ ἀντίχριστος, ὅτι ἔρχεται ὁ *Ἀρμαγεδὼν* (Ἀπ. 16,16). Τότε θὰ κοσκινιστῇ ἡ γῆ, θὰ διωχθοῦν οἱ Χριστιανοί, θὰ ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιές... Τότε, ὅταν θὰ πέφτουν ἀπὸ ψηλὰ οἱ φιάλες τῆς θείας ὀργῆς, τότε, κι ἂν ἐμεῖς οἱ ἄντρες (βάζω καὶ τὸν ἐαυτό μου), γίνουμε πάλι Ἰουδαῖοι καὶ σταυρώσουμε πάλι τὸ Χριστό, ἐγὼ λέω ὅτι ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαπᾷ τὸ Χριστὸ **δὲν θ' ἀλλάξῃ**. Διότι γυναῖκα δὲν πρόδωσε καὶ δὲν σταύρωσε τὸ Χριστό.

Γυναῖκες, **μείνετε πάντα κοντὰ στὸν Κύριο**, γιὰ νὰ ἔχετε τὴν εὐλογία καὶ τὴ δόξα στὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ μας· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**